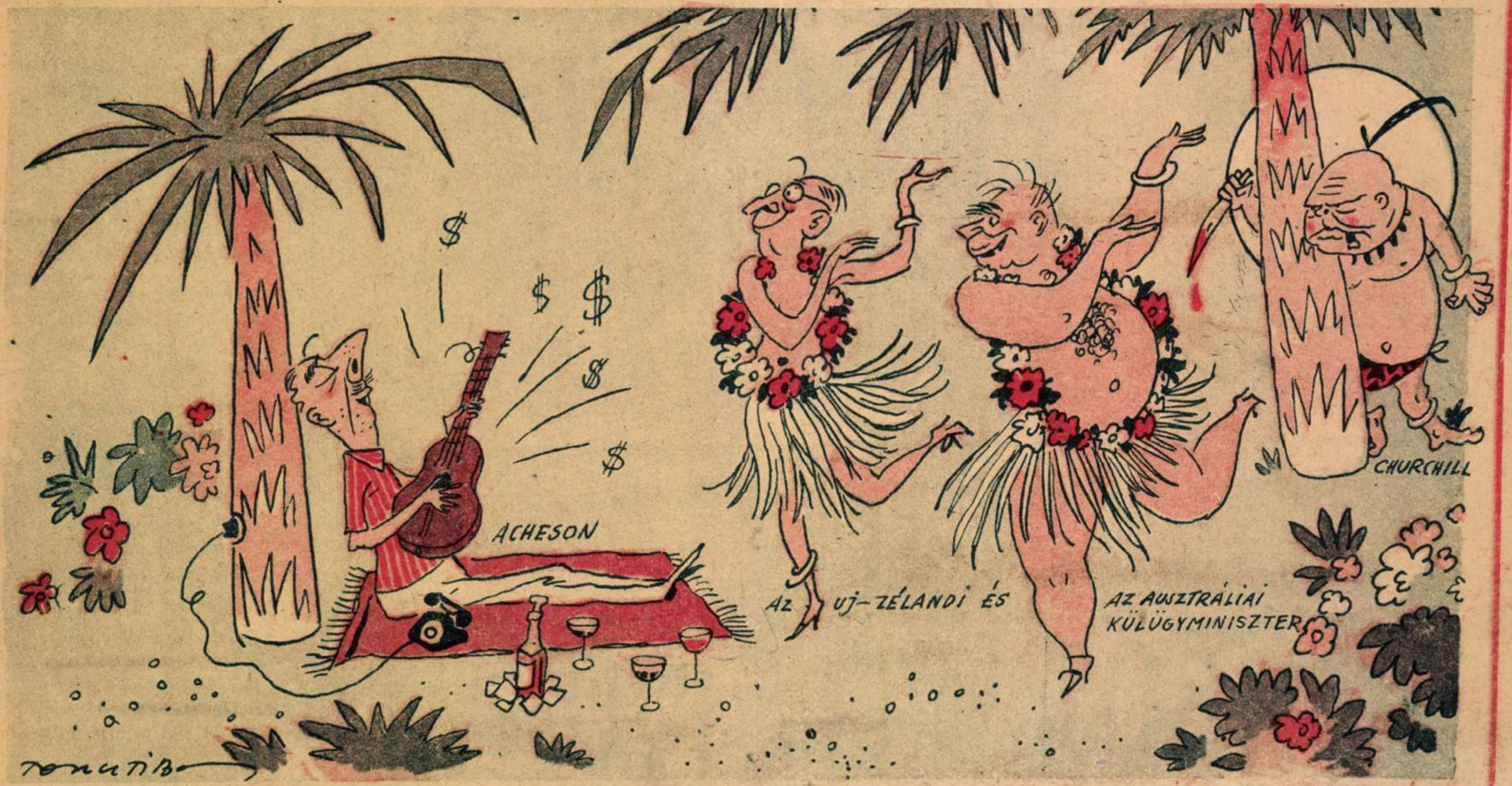
VIII. évfolyam, 33. szám

1952. augusztus 13.

Ludas Matyi

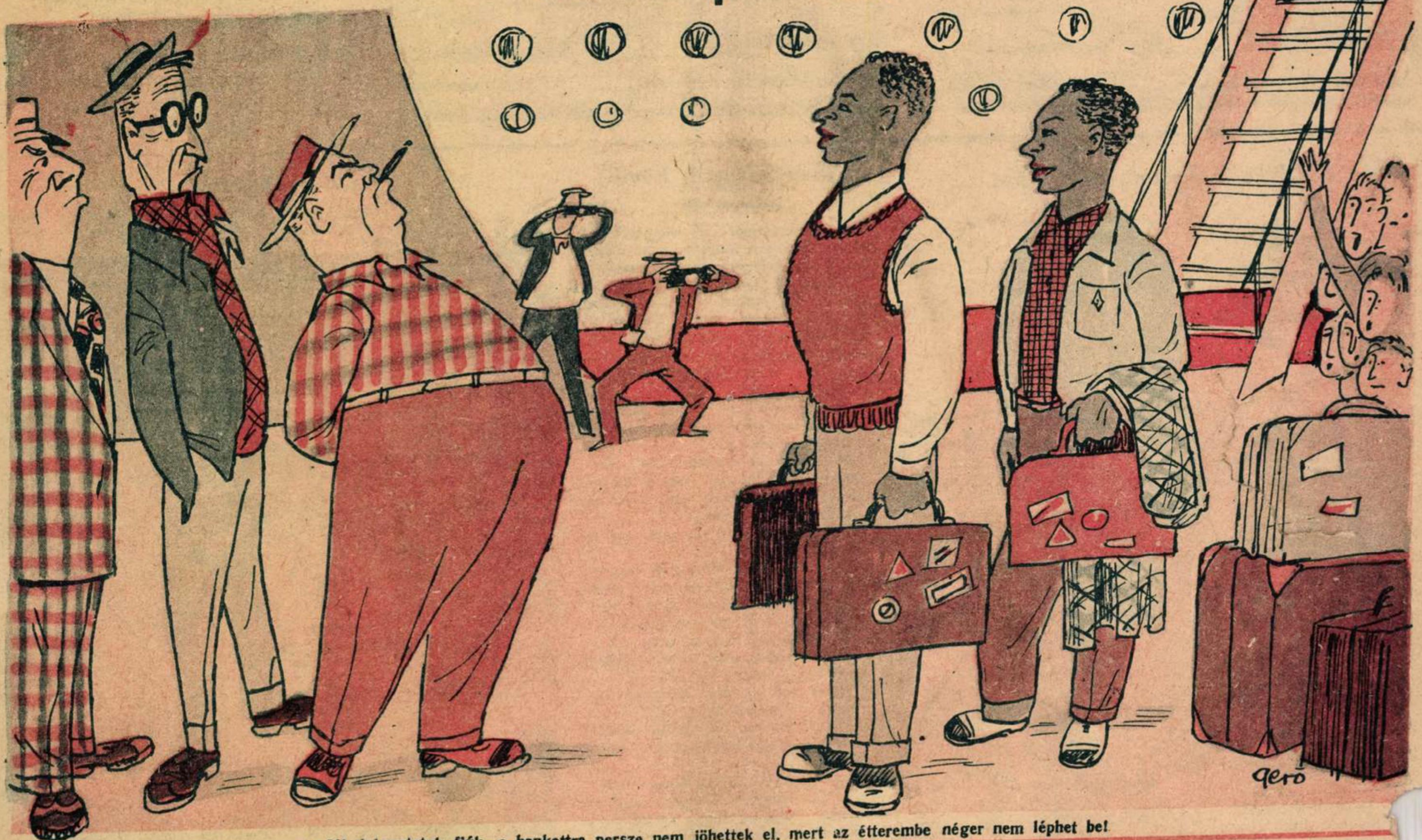
Táncestély Honoluluban

(Amerika Ausztráliával és Újzélanddal csendesóceáni támadó blokkról tárgyal — Anglia kihagyásával.)

A felszarvazott John Bull

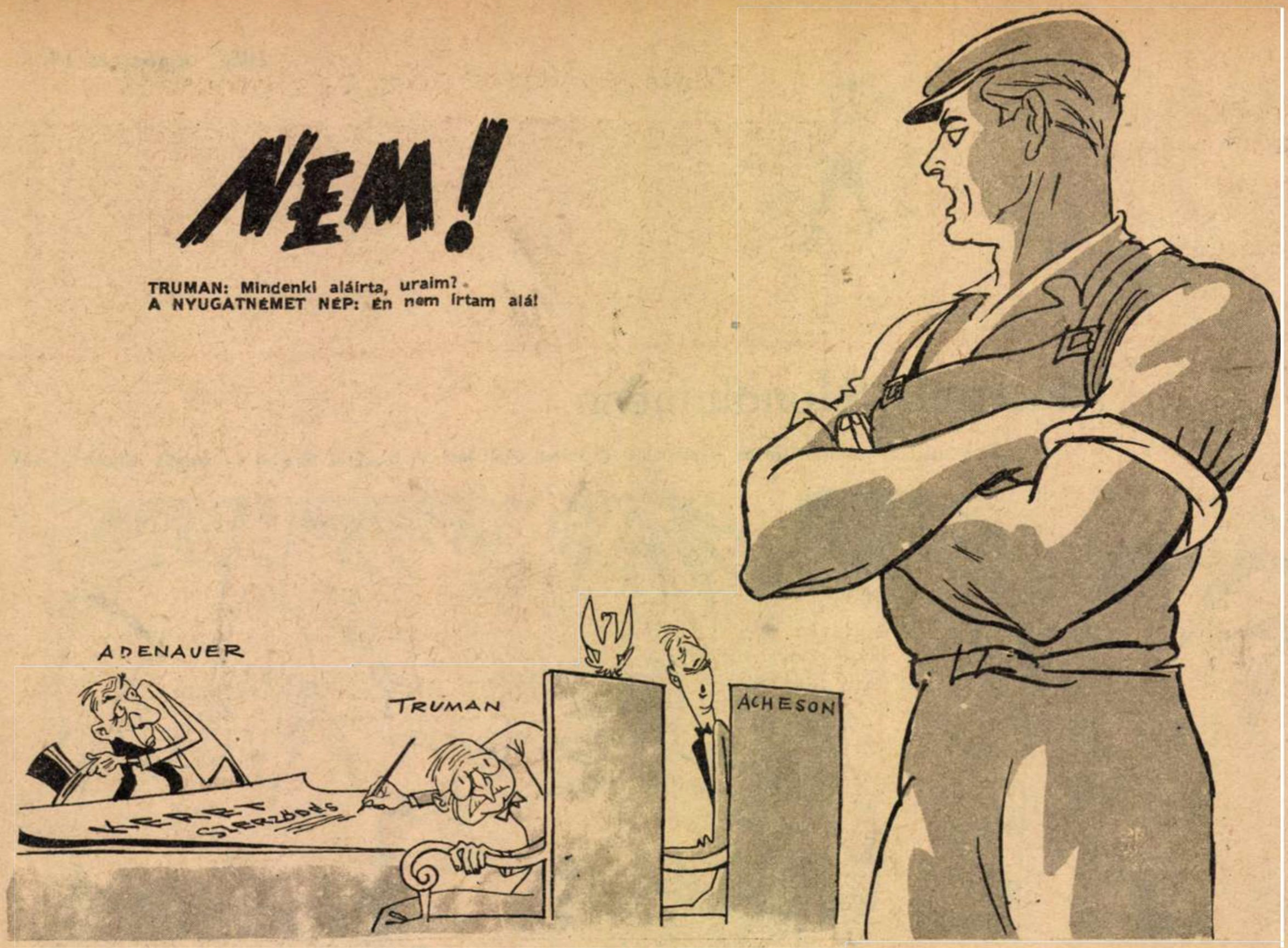
Az olimpia után

— Jól dolgoztatok fiúk, a bankettra persze nem jöhettek el, mert az étterembe néger nem léphet be!

70 fillér

NEM!

TRUMAN: Mindenki aláírta, uraim?
A NYUGATNÉMET NÉP: Én nem írtam alá!

Illyés Gyula:

Hidon

Nagy víz fölött haladok,
nem folyamot látok:
millió kis patakot,
csermelyt, sédet, árkot.

Nem a Dunát becsülöm
a tömérdek habban:
minden habban egy külön
forrás szíve dobban.

Nem holmi király nekem
a nagy Duna árja:
csöpp, csöpp, csöppek végtelen
szép köztársasága!

Vajh mi volnál, nagy folyó,
büszke tenger, hogyha
Koppány, Kapos és Sió
feléd nem buzogna?

Még Ozora vize is,
a parányi Cinca —
ők vezetnek! — úgy tekints
mindahányra vissza!

... Szeretem a hidakat.
Minden úgy haladtam,
mint egy vezér: hej, beh vad
fogoly ráng alattam!

Szeretem a hidakat.
Valahányra lépek,
azt hiszem, hogy szabadabb,
szebb vidékre érek.

Azt hiszem, hogy odaát —
azt hiszem, amit kell:
minden bút, bajt, akadályt
legyőzhet az ember!

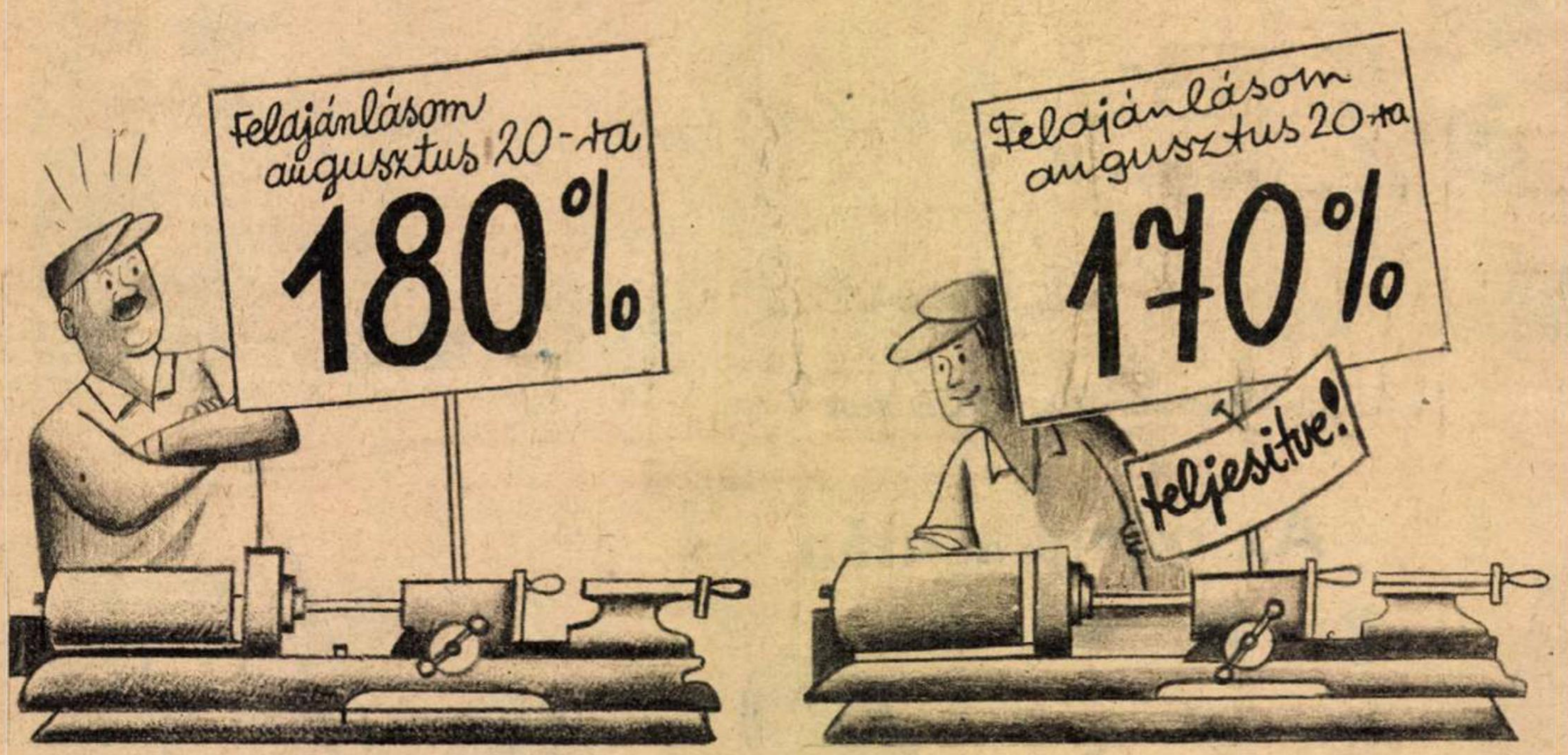
... Árad a hidon a nép,
híd alatt a cseppek,
leckét adhat ez a kép
a legeszesebbnek.

Árad híd alatt a víz,
a hidon az ember.
Megyek köztük magam is
teljes életemmel.

Gyermek hittel úgy megyek
ma is minden hídra,
mintha kedvemnek teret
végtelenbe nyitna.

Csöpp, csöpp folyón, hidakon
így menjünk, kívánom,
szorosan is szabadon
végig a világon!

Amikor a valamivel kevesebb — sokkal több!

Helsinki és Karlovy-Vary után

magyar film: Gratulálok, de azért én is hoztam három díjat!

Vihar Zatopek körül

Külzet Kázmér, az előnytelenül ismert gyakorló bürokrata az olimpia előtt nagyhangúan mondta:

— Ugyan kérem, a Zatopek... De nagyra vannak vele!... Nem mondom, tízezren tud a fiú, ez a speciális távja, de most nem lesz olyan könnyű dolga, mint Londonban volt. A francia Mimoun egyszerűen megeszi!

Szerencsére a kitűnő Mimoun nem falánk ember és így Zatopek nyerte a versenyt.

— Jó, jó, — mondta Külzet Kázmér — de ötezren leég a jóöreg Zatopek. Mondhatnak, amit akarnak, az ötezer rövid neki.

Nem volt rövid. Zatopek azt is megnyerte.

Külzet Kázmér most már valamivel csendesebb lett, de mikor meghallotta, hogy Zatopek a maratoniban is elindult, hirtelen feléiénkült:

— Sehol se lesz az öreg fiú — jósolta kárörvendőn. — A maratoni túl hosszú neki!

Nem volt hosszú. Zatopek úgy nyert, ahogy akart.

Külzet Kázmér rosszalóan csóválta a fejét. Kartársai kórusban csúfolták:

— Nos, mit szólsz Zatopekhez?

Külzet Kázmér hallgatott egy darabig, majd hirtelen felcsillant a szeme és diadalmasan mondotta:

— Jó, jó, de azért a 110-es gáton mégse mert elindulni...!

Az ő emberük!

(Henry Ford II. átvette a „Szabadságért folyó keresztes hadjárat" című fasiszta szervezet elnökségét.)

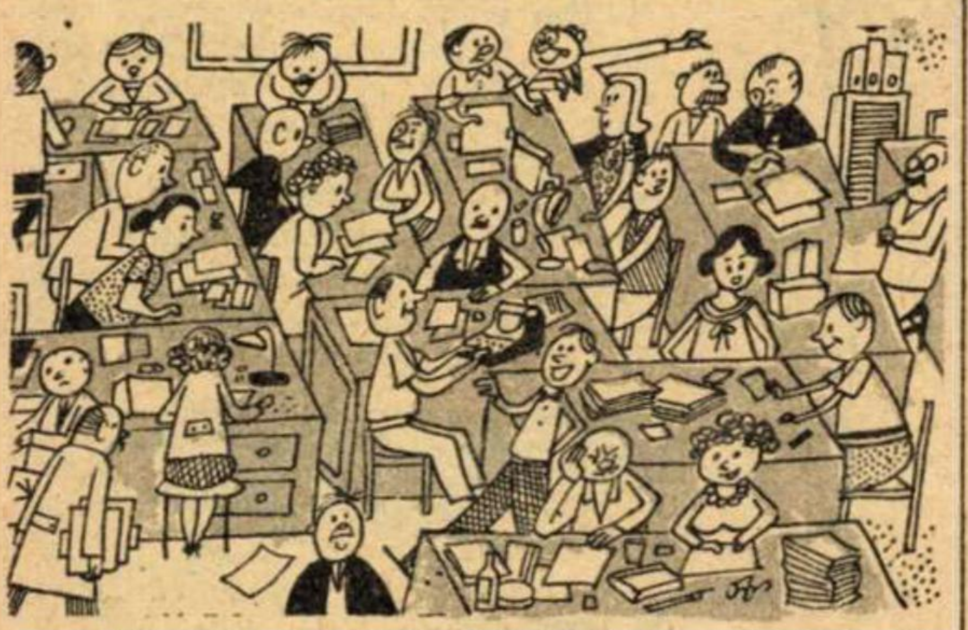
— Ez a mi emberünk! Ennek már az apja is fasiszta és nagytőkés volt!

Ilyet még nem láttunk!

Láttak már nyitott szardiniás dobozt? Utaztak csúcsforgalmi időben a zsúfolt hatoson? Ha igen, akkor lehet némi képük arról, milyen is az a XIV. kerületi Közért Élelmiszerértékesítő Vállalat!

*

Az Abonyi-utca 8-as számú ház földszint 3-as számú négy szoba hallos lakásában terül el a vállalat. Amikor belépünk, Gorkij „Éjjeli menedékhelyének" nappali változata tűnik szemünk elé.

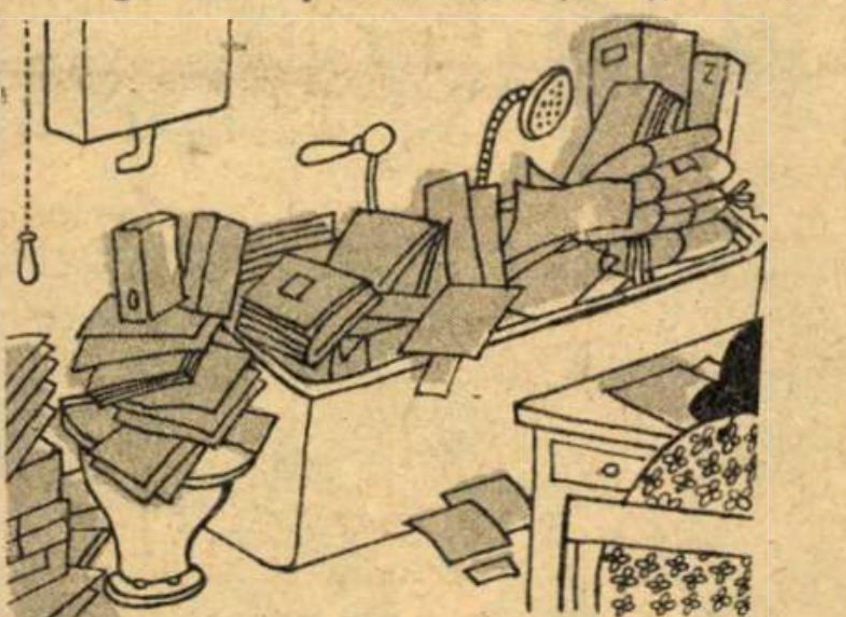

Ez nem karikatúra! A valóság még ennél is sokkal rémesebb!

Amerre nézünk, mindenfelé egymáshoz préselt íróasztalok és csüggedt emberek. Szekrények, zsúfolt polcok, irattömegek, zsákok, a falon szögeken női ruhák és férfikabátok. Ez a vállalat, amely az összes XIV. kerületi Közért árudát irányítja, ellenőrzi, elszámoltatja, négyszobás lakásban préselődik össze. Nyolcvannégyen dolgoznak itt, illetve szeretnénék dolgozni!

A hallban és az ebből nyíló szobában a következő osztályok vannak: beruházási, vagyonnyilvántartási, boltkönyvelési, áruforgalmi, értékesítési, számlaellenőrzési, beszerzési osztály és hét boltellenőr. Összesen 52 ember. **A következő szoba** a vállalatvezető és a személyzeti osztály szobája. Hatan dolgoznak itt. **A harmadik szoba** a könyvelés: hat fő, négy íróasztal. **Negyedik szoba** — ez a legkisebb — üzemgazdasági, statisztikai, jogügyi osztály, kilenc dolgozóval.

A lakás építői úgylátszik már jóelőre gondolhattak arra, hogy egy ilyen létszámú vállalat nem fér majd el négy szoba-hallban és ezért mellékhelyiségeket is építettek. **A konyha:** bérelszámoló (3 fő), helyhiány miatt a gépíróasztalt a vízvezetéki lefolyó helyettesíti. **A személyzeti szoba:** pénzügyi osztály (3 fő), míg a **fürdőszobában** a gondnokságot és a postakezelést (4 fő), **a fürdő-**

Gondnokság és postakezelés.

kádban az irattárt helyezték el. **A spájz:** stílszerűen raktár és irodasegédi szoba (2 fő). Talán a **W. C.** az egyetlen, amely eredeti hivatásának él, bár irattömegek itt is vannak.

Pokoli a zsúfoltság: az íróasztalok között tenyérnyi helyen lehet csak közlekedni. **Üzemi konyha és ebédlő** az egyik íróasztal sarkán van. Fiókok, szekrények, polcok, iratállványok telve aktákkal, a dolgozók ennivalóikat, táskáikat, személyes holmijaikat az asztalok tetején, szekrények aljában tartják. Számológépek zakatolnak, egyre jönnek a felek — árudavezetők, elszámolók — mindenki egyszerre beszél, kattognak az írógépek, telefon cseng...

És mindezt tavaly október óta szenvedik végig az itt dolgozó tisztviselők. Egyetlen örömük: ha valaki szabadságra megy, vagy megbetegszik, mert akkor egy hellyel több jut számukra. Egyetlen vigaszuk: tavaly óta minden héten megigérik nekik, hogy emberibb helyiséget kapnak! Ha mást nem, egy nagy, üres üzlethelyiséget!

Egyetlen reményük: hogy a Ludas Matyi megírja a dolgot és ez segíteni fog!

va.

Konyha, ebédlő és beszerzési osztály.

Gépíróasztal a bérelszámolóban.

Balsikersorozat

TITKÁR: Kegyelmes uram... Kegyelmes uram...

CHURCHILL: Mi az? Rosszul van?

TITKÁR: Kegyelmes uram... Igazán nem tudom, hol kezdjem...

CHURCHILL: Kezdje az elején.

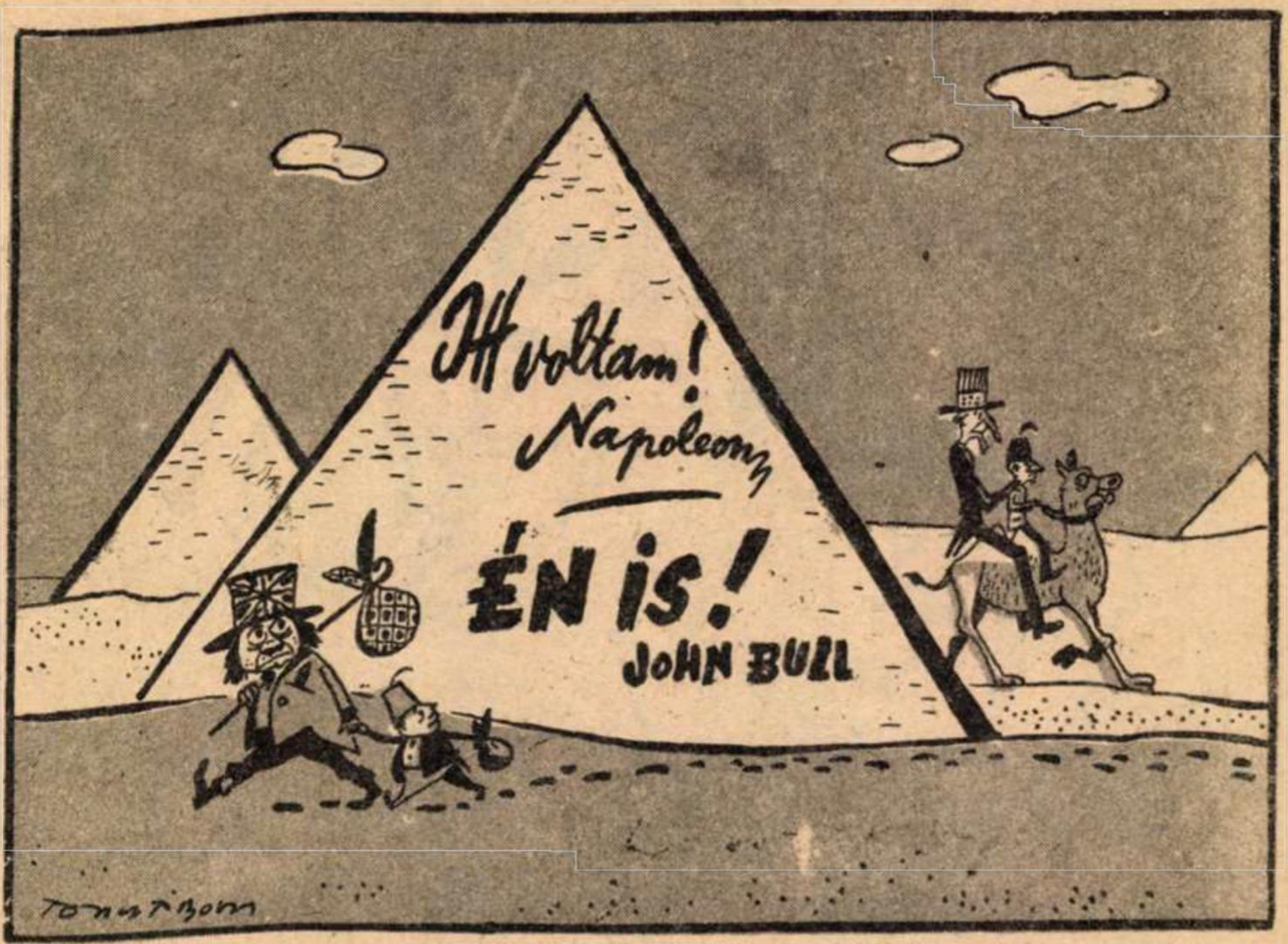
TITKÁR: Milyen zseniális a kegyelmes úr... Erre nem is gondoltam... Kegyelmes uram, méltóztassék erős lenni...

CHURCHILL: Nyögje ki már! Mi történt?

TITKÁR: Most kaptam a telefonértesítést... Vége az olimpiának... És Angliának összesen... Ne tessék haragudni, kegyelmes uram... Összesen csak egy győzelmünk volt Helsinkiben!

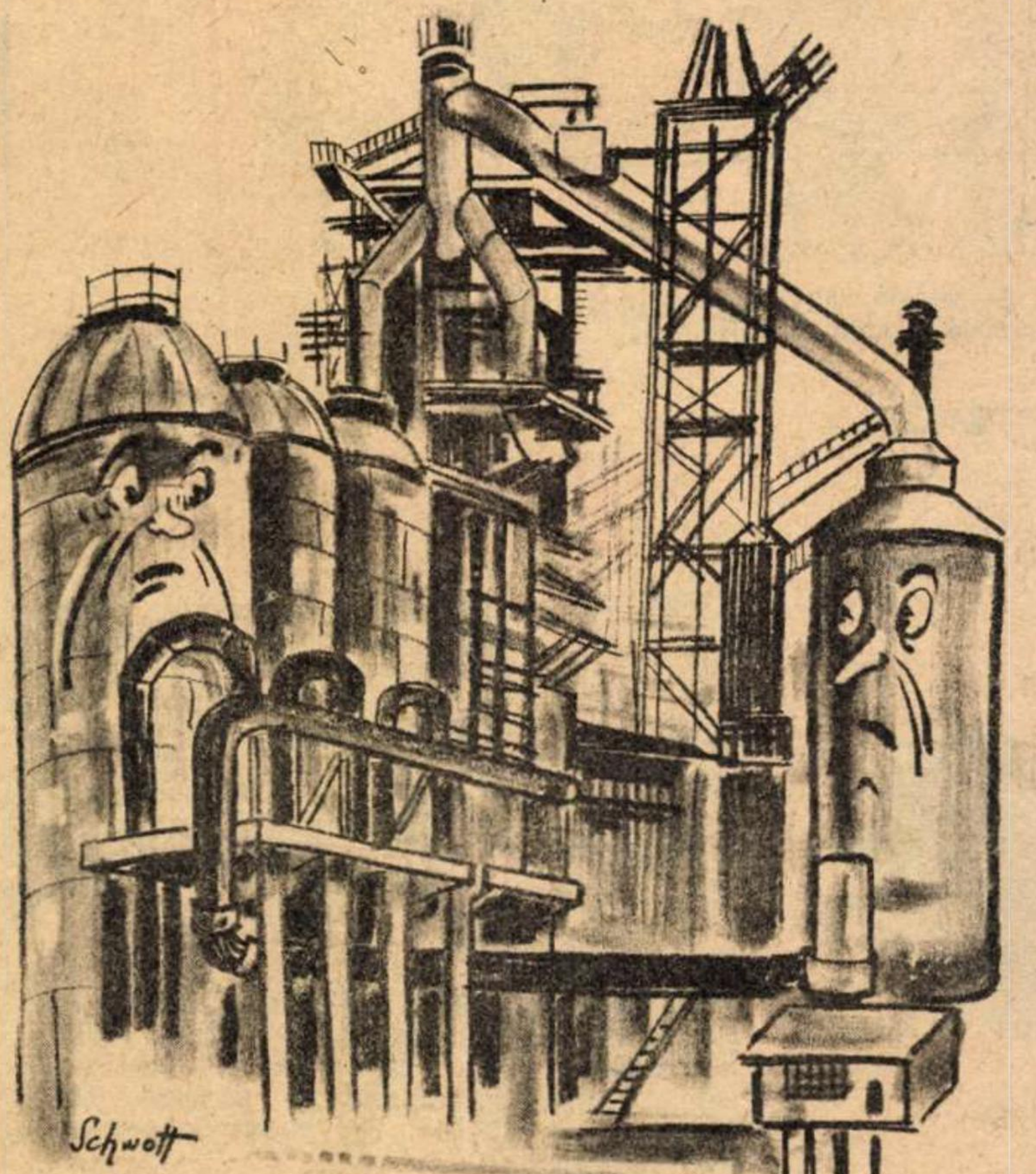
CHURCHILL: Na és? Ezért van úgy oda? Az még nagyon szép! Egyiptomban és Iránban egy győzelmünk sem volt...

Végleges kivonulás Egyiptomból

Irigy versenytársak

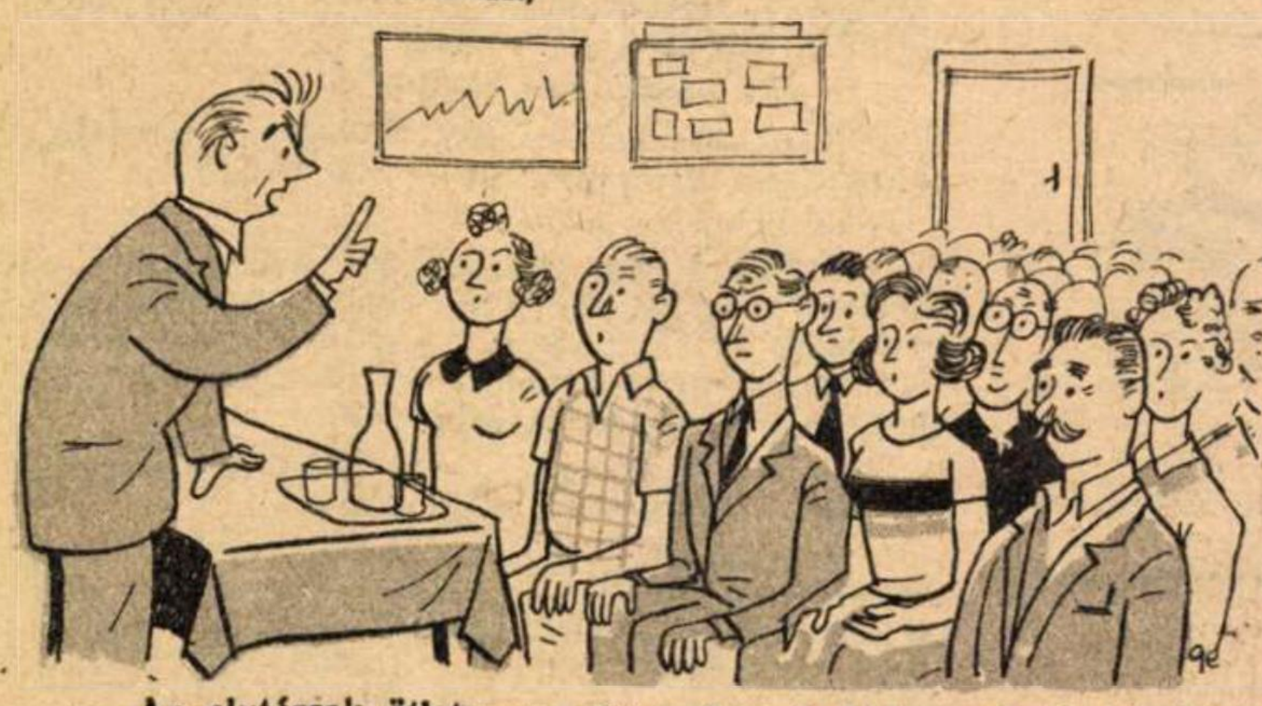
(Diósgyőrött épül már az ország legnagyobb Martin-kemencéje.)

— Öregem, jóformán még meg sem melegedtünk és már nyakunkon a konkurrencia...

ÖTLET AZ ÖTLETNAPON!

(A Vegyipari Gép- és Radiátorgyár nem tudja jutalmazni az ötletnapi jó ötleteket, mert a kohó- és gépipari minisztérium, a Kálisz, a Találmányi Hivatal jogügyi osztálya nem tudnak megegyezni abban, hogy melyik számla terhére történjék a kifizetés.)

— Az elvtársak ötletnapra jöttek össze? Akkor először is adjanak egy jó ötletet, hogy miből fizessük ki a jó ötleteket!

Hörcsögök, ha találkoznak

Az olimpia első napjaiban izgatott fiatalasszony kereste fel a legrégibb pesti ügyvédi munkaközösség irodáját.

— Válni akarok! Nem bírom tovább!

— Mikor esküdtek?

— Két hónappal ezelőtt.

— No-no! — döbbent meg az ügyvéd, aki kerek 30 éve bírja. (Már t. i. a házasságot.) Aztán mit nem bír az elvtársnő?

— Azt, hogy mióta ez a nyavalyás olimpiász folyik, nem lehet az urammal két értelmes szót váltani. Ahogy hazajön, ráborul a rádiójára és a hajnali órákig nem megy le róla! Ha Budapest véletlenül nem ad sporthíreket, akkor addig csatangol a világűrben, amíg valahol azt nem hallja, hogy „start", vagy „rekord", vagy „gól"! Több idegen szót nem is igen tud, de ez neki elég arra, hogy a legsötétebb huizeni, vagy jönköpingi leadást végighallgassa, mert hátha bemondanak valahol egy magyar győzelmet! Képzelje, még a hosszú hullámot is végigpásztázza, holott minden épeszű rádiós tudja, hogy ott kizárólag a dermesztő sarki szél zúgásán áthatoló halálhörgése hallatszik a tengerben fuldokló fókahalászoknak. De Antal — így hívják a szerencsétlent — azt állítja, hogy Zeesenből is hallotta Csermák nevét és bár egy büdös szót sem ért „zeesen"-ül, mégis olyan lélekzetvisszafojtva figyeli a bemondást, hogy előbb-utóbb menthetetlenül tüdőgyulladást kap. Aztán átkapcsol Oulu-ra, vagy Norak Likeb-re, vagy Joensuu-ra és minden kezdődik elölről. És közben szemrehányó tekintetet vet rám, mert én normálisan veszem a levegőt, úgy mint menyasszony koromban. Szóval kérem, nem lehet élni vele! Ha megkérdem tőle, mi ujság az üzemben, rámnéz, elgondolkozik, aztán azt mondja, hogy ha minden elképzelhető lehetőség bevág, akkor talán-talán most is meglesz a tíz bajnokság, mint Londonban. Ha azt ujságolom, hogy az őszibarack már csak öt forint, akkor azt mondja, hogy azt azért nem, de az 5,18-at megúszhatja a Gyenge Vali 400-on. Hát lehet ilyen emberrel együtt élni? Tegye a kezét a szívére és mondja meg: maga tudna házaséletet élni ilyen emberrel?

— Én nem! — rázkódott össze az öreg jogász — de maga megkísérelhetné... Bár ami a tíz bajnokságot illeti, nekem az az érzésem, hogy a férje túl óvatosan számol. Mert nézze, ha a százas gyorsúszónőink jó formát fognak ki és, ha Papp Lacit le nem pontozzák, akkor bizony kijöhet tizenkét aranyérem is! Persze erre nem mernék fogadni, de egy kis szerencsével elérhető. Hiszen úgyebár miénk lehet még a kard egyéni és csapat, a pisztolylövés, a vízilabda... esetleg a futball...

Két héttel később újra megjelent az asszonyka az irodában. Ajkán megvető mosoly játszadozott, mikor az őszhajú fiskális asztala előtt megállt.

— Pancser! Tizenkét bajnokság? Jó esetben? Ha szerencsénk van?! Ha-ha! Tudja-e, mennyi lesz négy év mulva Melbourneban? Húsz! Igenis húsz aranyérem! Mert nézze, addig a Szőke, meg a Novák, meg a Csermák, meg a többi gyerekek felnőnek és még többet tudnak, a Kun Szilárdról nem is beszélve, az öttusában az egyénit is megszerezzük, lesz legalább öt darab 1 perc 57-en belüli férfi százas úszónk...

— No és mi van a válóperrel?

— Válni?! A Tónikámtól?! Aki tegnap 4,90-et ugrott távolba az MHK-próbán?! Majd nézze meg ezerkilencszázhatvanban! Ha nem éri el a 7.50-et, megeszem a diszkoszomat!

Vidrányi István

A túrkevei termelőszövetkezetben látottak után

— Mi ez itt? Beszámoló vagy csoportalakítás?
— Előbb beszámoló, azután csoportalakítás.

Haj, Palmerston, haj Disraeli . . .

Egy Bullox nevű híres angol professzor (van-e, ki e nevet ismeri?) keserűen feljajdult, mondván: Örökre elmultak a palmerstoni és disraeli napok, a világbirodalom napjai, Anglia Amerika segítségével válságból válságba hurcolja magát.

Bullox professzor fenti feljajdulásában semmi új nincsen. Olyasmit közöl a világgal, amit a világ már régen észrevett. Az imperialista banda öreg prímásából, John Bullból előbb másodhegedűst csinált a banda erőszakos kontrása, Samu bácsi; utóbb nagybőgőssé degradálódott az öreg exprímás, John Bull, mert egyebet se csinált, mint nagy bőgéseket csapott az elveszett világbirodalmi pozició és az anyagi nehézségek felett; jelenleg pedig már csak citerázik, hogy lesz az még rosszabb is.

A Nemzetközi Vöröskereszt takargatja az amerikaiak gaztetteit

Sandström, a Vöröskereszt elnöke: Uraim, amint látni méltóztatnak, a Vöröskereszt az emberiség szolgálatában áll.

Jól kimagyarázta

— No, szép kis népnevelő az, aki fényes nappal dologidőben heverészik!
— Miért mondja ezt nekem, János bácsi? Én a népnevelést csak este nyolctól kilencig vállaltam.

Pesti jóslat a 15-ösön

(Az autóbuszok fémfogantyúi gyakran elektromos ütést adnak.)

— Fel akar szállni? Akkor megjósolom, hogy rövidesen nagy csapás fogja érni.

Imre a legszemfülesebb

Az elmult hetekben lent jártam Túrkevén, illetve Keviben, ahogy arrafelé mondják. Nagy napjai voltak akkor Túrkevének: eljöttek vizitába a borsodi dolgozók parasztok, csoportbeliek és egyéniek, hogy kitapasztalják a túrkevei „Vörös Csillag"-ban az igazi jó nagyüzemi gazdálkodást. Csak úgy nyüzsgött Túrkeve a látogatóktól, volt ott egy csomó ujságíró, rádiósok, filmesek meg minden. Egész nap a termelőszövetkezetet jártuk, megmutogattak mindent tövirülhegyire. A rizsföldön egy kicsit lemaradtam a jegyezgetésben.

— Mit mondtak, mennyi jövedelmük van a rizsből? — kérdeztem meg az egyik kollegától.

— Kérdezd meg az Imrétől — mondta. — Az a legszemfülesebb, minden szót lejegyzett.

Odamentem hát a mondott Imréhez, bemutatkoztam neki és elkértem a jegyzeteit. Ahogy belenéztem a füzetbe, mindjárt láttam, hogy kitűnő kollégával van dolgom, szakíróval; jómagam nem vagyok mezőgazdasági szakember, hát nem csuda, hogy örültem az ismeretségnek. Iparkodtam továbbra is mellette maradni. Ha a tömeg elsodort mellőle, kétségbeesetten kiáltoztam:

— Hol vagy, Imre kartárs?

Mire Imre kartárs egy másodperc töredékére abbahagyta a jegyzetelést és azt mondta:

— Ehun vagyok e!

Altalában nem szeretem, ha pesti emberek vidéki zamattal beszélnek, de ennek a kollégának ez valahogy jól állott. Amikor kijöttünk a tehénistállóból és egy percnyi szünet volt a látványosságokban, megint ideadta a jegyzeteit.

— Ez megvan már? — mutatott egy passzusra. — Mert szerintem ez a legfontosabb.

Megnéztem a jegyzetet. A Lévai-család tavalyi jövedelemrészesedése volt felírva oda egészen részletesen. Hogy mennyi készpénzt kaptak, meg milyen terményből mennyit. Rögtön feljegyeztem. Szívetcsiklandozó szép nagy számok voltak.

— Igazuk volt a kollegáknak — szögeztem le magamban. — Csakugyan ez az Imre a legszemfülesebb.

Nem állhattam tovább, megkérdeztem tőle:

— Melyik a te lapod?

— A Szabad Nép, meg a Szabad Föld.

— Mind a kettő? — lepődtem meg.

— Igen — bólintott. — Mind a kettőnek az olvasója vagyok.

— Hát te nem vagy kolléga?

— Dehogynem. Én is egyéni paraszt vagyok, de most már belépek a termelőcsoportba.

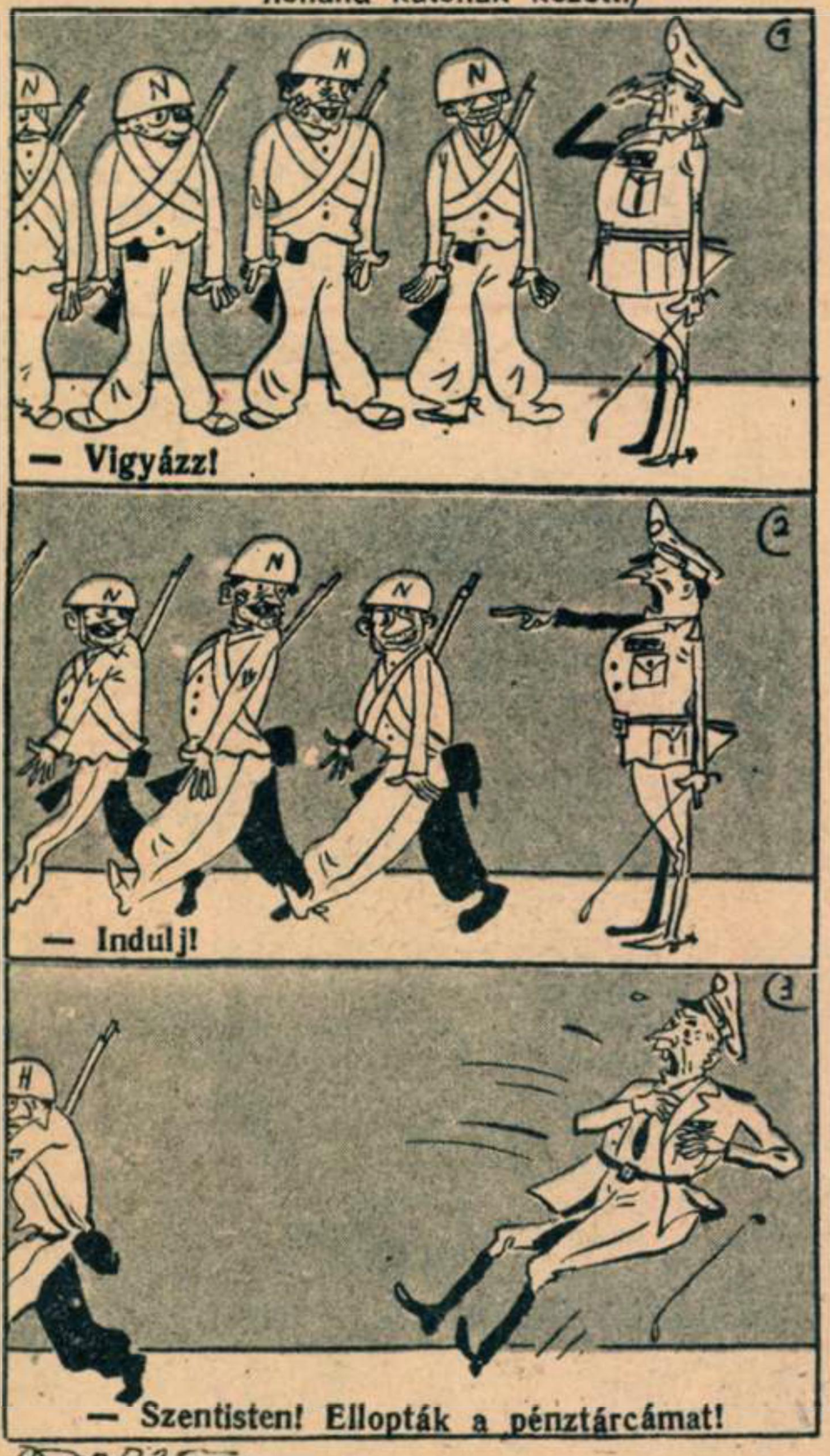
— Én ujságíró vagyok és azt hittem, hogy te is az vagy, mert annyira jegyezgettél!

— Én meg azt hittem, hogy te is egyéni paraszt vagy és be akarsz lépni a csoportba, mert annyira kérdezgettél . . .

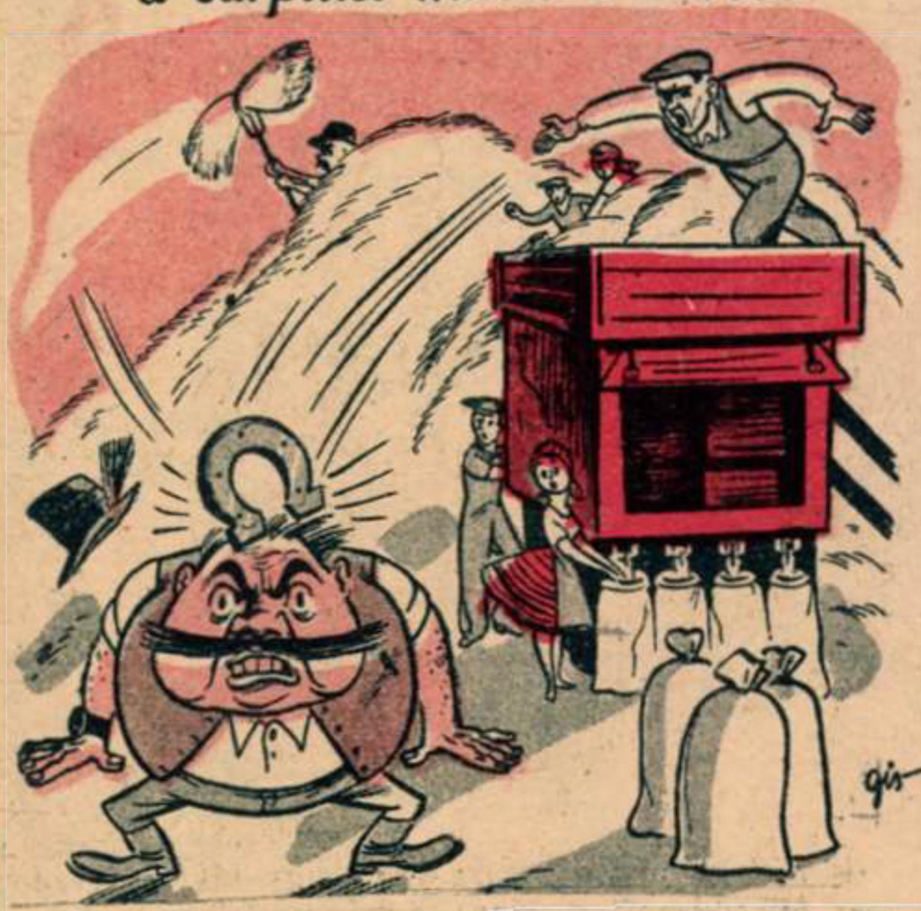
Gergely Miklós

Clark tábornok díszszemléje Koreában a holland csapatok felett

(Sok a bűnöző a Koreába küldött holland katonák között.)

Patkót dugott a sárpilisi kulák a kévébe

Kulák: A fene egye meg, nem így képzeltem a szerencsémet . . .

A fontoskodó

A fontoskodó fölszállt a villamosra és szólt a kalauznak, lassú, komótos hangja oktatóan csengett.

— Kérek egy átszállót, de arra figyelmeztetem, hogy se előre, se hátra, se tegnapelőttre, se holnaputánra ne kezelje. Lám, máris úgy fogja a lyukasztót, hogy biztosan mellészalad, a következő villamoson válthatok másikat.

Ezekután a fontoskodó elfoglalt egy állóhelyet, majd leszállt, aztán átszállt és bemasirozott a hivatalba, aholis tüstént munkálkodni kezdett. Csak előbb kihegyezte tizenhat ceruzáját, tintával telitette kilenc töltőtollát, kipucolta tíz ujjának körmeit, továbbá tízórait hozatott a hivatalsegéddel.

— A szalonna tíz deka legyen, magassága négy és fél centi, ötmilliméter húscsíkkal, a zöldpaprika színe a billiárdposztóhoz legyen hasonló, tessék, itt van egy kis darab szövet, vigye el mintának.

Most már kezdetét vette a munka, a számlaellenőrzés.

— Áh — lepődött meg a fontoskodó. — Ez a négyes milyen különös formájú, mintha kicsit hosszú lenne a szára. — Jöjjön csak ide Zsigrai elvtárs. Ezt maga írta.

— Hát nézze, kedves kollega, ezt a négyest kifogásolom. Az egyik szára a közepetájon, itt, itt túlságosan homorú, viszont a tetején hosszabbodik, ezáltal a szabályzatból ismert négyes kritériumait nem viseli magán.

— Marhaság! — ellenkezett Zsigrai. — Négyes az négyes.

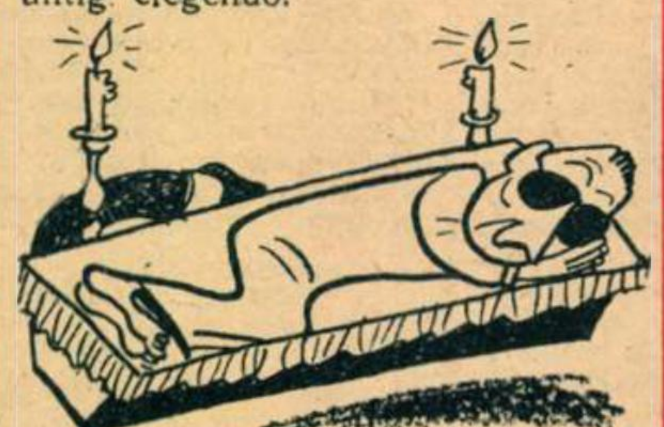
— Reménytelen — legyintett a fontoskodó. — Ez felületes alak, akinek még rossz vége lesz.

Némi tízóraizás következett ezután, aztán újfent munka, a fontoskodó ment ebédelni. Pont háromszáz lépés volt az irodához az ebédlő, de most 299 lépés után odaért, amin elálmélkodott s meghökkenve magyarázta egy kartársnak:

— Nem értem. Eddig háromszáz alatt értem ide, most vagy a lépcső lett rövidebb, vagy a lépésem hosszabb, vagy rosszul számoltam...

Az ebéd rántott hal volt s a fontoskodó alig, hogy neki látott, fuldokolni kezdett. Torkán akadt egy szálka. Anyjának sokszor hallott tanácsára elkezdett kenyérbelet tömködni a szájába, mert az leviszi a szálkát. Tömte, tömte, a kartársak kétségbeesve nézték, tömte, tömte ő... ő... fuldokolt, néhányan már orvos után kiáltoztak. A fontoskodó idegesen integetett és miután beszélni nem tudott, papírra írta véleményét:

„Orvos köll a csudának, csak tömni a kenyeret, miáltal a szilánkra tekeredik a kenyérbél és csavarmenetben lecsúszik a gyomorba. Igy nem lesz semmi baj, nem beszélve arról, hogy a szilánk különben is hosszában áll, harmincfokos szögben az egyenlítő irányában, úgyhogy anyám tanácsa untig elegendő."

Mikor a fontoskodó végre nagynehezen megfulladt, természetesen az orvos már nem sokat segíthetett, így aztán eltemették végrendeletének tanácsa szerint.

„A koporsóban lehetőleg oldalra fektessenek, délnyugat irányba fordulva, így jobban esik a fekvés és a szemem fölé napszemüveget kérnék, hogy ne érjen a nap, mert vegyék tudomásul, csak így lehet igazán békében nyugodni."

Nagy S. József

Samu bácsi megint szemet vetett valamire

Norvégia: Nem szeret maga engem igazán, Samu bácsi.
Samu bácsi: Dehogynem! El is veszem!
Norvégia: Engem?
Samu bácsi: Ugyan! A Spitzbergákat!

Valahol Koreában, egy fegyverszüneti tárgyalási ülés előtt

— Aztán jól gondolja meg, mit javasol, mert jön ám a levonás elsején!

SZEMTELEN LAKÁJ

— Nagyságos úr, mára igért egy kis dolláradományt...
— Micsodaaa? A maga dohánygyári munkásai szabotálnak és még én adjak magának dohányt?

Darvas Szilárd:

Egy szociáldemokrata arcképéhez

Nem is azzal kezdi, hogy te hol voltál, hanem hogy ő hol volt, mikor más tudatos forradalmárnak vallotta magát. Idevágó elbeszélései a bölcsőig nyúlnak vissza ahol is a fennálló rend iránti elkeseredéseinek nyomait szüklátókörű környezete közönséges biológiai funkciónak minősítette. Itt vette kezdetét az a megnemértés, amely még napjainkban is tart iránta.

Ő csak a bölcsőig megy vissza, de szavai mélyén annyi szerénység rejlik, hogy szinte látod őt, amint be nem vallottan a naprendszer keletkezése idején bolygóként kering az űrben a Nagymedve ellen lázítva a Fiastyúkot. Nagyon-nagyon régi forradalmár ő, csak nem vesznek tudomást róla, mivelhogy ellensége a túlkapásoknak.

Mint mondja, a túlkapások ezerkilencszáznegyvenötben kezdődtek, mikor a népi demokrácia felosztotta a földbirtokokat. Ezzel a cselekedettel szerinte komoly megrázkódtatásnak tettük ki a forradalmat, szembefordítván magunkkal a földbirtokos osztályt, amely érthető módon elkedvetlenedett attól, hogy a szocializmus további kiteljesitésében tevőlegesen közreműködjön. Már az indulást elhibázottnak látták s természetesen elment a kedvük a forradalomtól, amely pedig helyes, jó, szükséges, sőt bizonyos fokig elkerülhetetlen dolog.

A túlkapások során ezekután a gyárak államositása következett, amely a gyárosok amúgyis mérsékelt lelkesedését teljes mértékben lelohasztotta a forradalom irányában. Rövidlátásunk következtében sikerült ismét egy olyan réteget kikapcsolnunk a szocializmus építéséből, amely sértetlenség esetén (esetleg némi állami támogatással), ha nem is állt volna szívvel-lélekkel a forradalom mellé, igen értékes semlegességet tanúsított volna irányában. A fanatizmus azonban ezúttal is erősebbnek bizonyult a józan forradalmi mérlegelésnél.

Isten csodája, hogy a forradalom ezekután még mindig állt, pedig egy újabb túlkapás az isteni csodák földi képviseletének bizonyos rétegét, a papság reakciós tömegeit fordította végérvényesen szembe velünk. Már a papi nagybirtokok felosztásánál nyilvánvalóvá vált, hogy az effajta radikális dolgok enyhén szólva veszélyeztetik az Egyház sokat emlegetett előjogait, a továbbiakban pedig minimálisra csökkentettük azt a lehetőséget, hogy számos képviselője a forradalom ellen izgasson és összeesküdjön. E szélsőséges cselekedettel a klerikális ellenforradalmat saját karjaiba taszítottuk.

És miért kellett Amerikát kémei letartóztatásával ellenünk ingerelnünk, miért kellett tápot adnunk annak a hiedelemnek, hogy a nép állama könyörtelenül lecsap ellenségeire? Vajjon szabad-e a forradalom elért vívmányait veszélyeztetnünk azáltal, hogy e vívmányok veszélyeztetőit csak úgy egyszerűen lecsukjuk? Vajjon mi lesz a véleménye egy ilyen póruljárt kémnek rólunk, vajjon elhiszi-e, hogy a forradalom tényleg szükséges és hasznos dolog?

Ő aztán igazán nem ellensége a haladásnak. Neki ma is, minden félretoltsága ellenére a forradalom az álma, egy forradalom, amelyben nincsenek túlkapások, nincs osztályharc és népi hegemónia, ahol a gyáros gyárának örökös birtokában, a rehabilitált földesúrral fej fej mellett, föléjük terjesztett s áldást osztó püspöki kézzel segítve küzd a szocializmus megvalósításáért. Míg ő maga — egy forradalmárhoz illő szerénységgel — ismét csak a szociáldemokrata párt egyszerű, de jól fizetett parlamenti képviselőjeként, a tőle megszokott forradalmi hévvel szidja a kapitalizmust és harcol ellene az emberi kor legvégső határáig, az idők végtelenségéig, mindörökön örökké, ámen.

Ami fáj nekik...

(Több helyen munkanapon két misét is tartottak, hogy elvonják az embereket a mezőgazdasági munkákból.)

— Hé fiam, jól kongasd meg azt a harangot!
— Tűz van, tisztelendő uram?
— Az nincs. De mit mondok a püspök úrnak, ha a mi falunk nyeri meg a cséplési versenyt?

Le a bürokráciával!

Bürokrácia négy forint körül

Balogh Jánosné 1950 október 20-án a Nyugati-pályaudvaron perronjegy nélkül tartózkodott. Ezért négy forint bírságra ítélték. Balogh Jánosné másnap a 939.002-számú csekken befizette a négy forint bírságot. Ilyen előzmények után a következők történtek:

A MÁV a Központi Járásbírósághoz fizetési meghagyás iránti kérelmet nyujtott be. A Központi Járásbíróság értesítette Balogh Jánosnét, hogy négy forint tőkét, annak ötszázalékos kamatát és 5 forint 30 fillér költséget fizessen be. Balogh Jánosné értesítette a Járásbíróságot, hogy a bírság fizetésének másnapján megfizette a négy forintot. A MÁV-ot is értesítette. Sem a MÁV, sem a Járásbíróság nem vette figyelembe, hogy a négy forintot már rég befizették, hanem 10 forint tartozás miatt (annyira emelkedett közben kamatokkal együtt a bírság) végrehajtást rendeltek el. Tekintettel arra, hogy a lakás zárva volt, a végrehajtást nem tudták foganatosítani, ezért a kamatok ismét emelkedtek és Balogh Jánosné ismét értesítést kapott. Ezúttal arról, hogy a Magyar Államvasutak felperesnek már 20 forinttal tartozik.

Ha Balogh Jánosné nem fizeti ki ezt a húsz forintot, akkor elviszik egyik bútordarabját azért, mert a MÁV és a Járásbíróság bürokráciája miatt nem veszik figyelembe, hogy a négy forint bírságot két évvel ezelőtt már befizette.

Ásatások a Pozsonyi-úton

A Pozsonyi-út környékén lakó dolgozók örömmel vették tudomásul, hogy a margitszigeti hőforrások vizét csöveken át lakásukba vezetik.

Annak azonban már nem örültek, hogy a környéket felásták — és a felásott homokbuckákat, árkokat úgy is hagyták. Hónapok óta senki sem dolgozik az ásatások környékén. Azok, akik a Kárpát-utcából a Pozsonyi-útra akarnak jutni, csak nagy kerülővel érhetik el céljukat, mert a két utcát összekötő telket még betemetetlen árkok szelik át. Immár május óta...

Több Kárpát-utcai lakó

A rádióról van szó

Túlságosan szigorú volt az a „több rádióhallgató", aki kifogásolta Szepesi Gyurka német nyelvtudását. Szepesi olyan lelkesen, szemléltetően, kitűnően közvetítette az olimpia eseményeit, hogy szintr elénk varázsolta a versenyek színhelyét, izgalmas pillanatait. Nem olyan nagy baj, hogy nem tud németül. 1956-ban, Melbourne-ben már bizonyára hibátlanul fog beszélni Zatopekkal.

Még több rádióhallgató

Mi lett a kulák pénzével?

Borbás István kulák nem fizette ki Verbanecz Júlia munkabérét. Verbanecz Júlia panaszt tett illetékes helyen. Per indult. A kecskeméti megyei Tanács a bíróság által megítélt 1300 forintot kiutaltatta Verbanecz Júliának. A bácsalmási járási Tanács azonban másként gondolkozott. Kijelentették, hogy nem adják oda Verbanecz Júliának, aki megdolgozott érte, mert Borbás István tartozik adóval és a pénzt visszatartják.

Józan ésszel nem lehet feltételezni azt, hogy Verbanecz Júliának kell kifizetni Borbás István kulák közadóját. Verbanecz Júlia 1947 óta várja a pénzt és most a Tanács érthetetlenül vele fizetteti ki a kulák adóját.

Más sérelme is van Verbanecz Júliának. 1950 május óta dolgozik a bácsalmási Állami Gazdaságban. Már kétszer volt továbbképző iskolán és most csoportvezető. Két kiskorú gyermeke van, de nem kapja meg a családi pótlékot. Miért?

Verbanecz István,
a kiskunhalasi MÁV-fűtőház kazánkovácsa.

Labdázik az SZTK Mezőtúron!

Lábamat megcsipte egy szúnyog. A seb csúnyán elmérgesedett. Bementem a lakóhelyemtől 15 kilométernyire lévő Mezőtúrra. Felkerestem az SZTK központot. Tekintettel arra, hogy délelőtt 10-től 12-ig van rendelés, örültem, hogy idejében érkeztem. Több mint egy óra hosszáig kellett ácsorognom, amíg végre orvos elé kerültem, és megmutathattam a lábamat. Az orvos meg se nézte, hanem kijelentette, hogy a Táncsics Szövetkezet nem a központhoz, hanem az újvárosi körzetbe, dr. Nagy Lászlóhoz tartozik.

Nagy László azonban csak délután 3-tól 5-ig rendelt. Izgatottan vártam a rendelés időpontját, már csak azért is, mert fájdalmaim erősödtek. Hatan voltunk a rendelőben. Az orvos kijelentette, hogy a Táncsics Szövetkezet ugyan hozzátartozik, de a terület felső része, ahol én lakom, le van vágva az ő körzetéből, az a központé. Visszaküldött a központba. Fájós lábammal ismét a központba mentem, ahol ridegen kijelentették, hogy dr. Nagy tévedett, mert a Táncsics egész területe az újvároshoz tartozik.

Kora reggeltől késő estig labdáztak velem. Tekintettel arra, hogy vérmérgezéstől féltem, magánorvoshoz fordultam. Miért vagyok SZTK-tag, ha a mezőtúri SZTK-adminisztráció miatt nem akarnak meggyógyítani?

Vásárhelyi Lajosné,
Mezőtúr, Táncsics tsz.

Mi közöm Réthelyiékhez?

1950 november 2-án a Nagysarló-utca 12-b. számú házba költöztünk. Azelőtt egy Réthelyi Károly nevű főbérlő lakott itt. Az adóhivatal azóta sem hajlandó tudomásul venni, hogy Réthelyiék elköltöztek és új lakó van a házban. Már a múlt évben többször kaptunk adófelszólítást és figyelmeztetést, hogy fizessük be „adóhátralékunkat".

Egyszer már az ebédlőt is lefoglalták. Amikor bebizonyítottuk, hogy nem vagyunk Réthelyiék, közölték, hogy nem kell aggódnunk, elintézik az adó-ügyet.

Néhány nappal ezelőtt újból kaptunk adófelszólítást. Ismét Réthelyiék helyett akarnak bennünket végrehajtani. Ezuttal Réthelyi apjának, a rég elhúnyt Ringer Dezsőnek adójáról van szó. Tekintettel arra, hogy a XII. kerületi adóhivatalhoz eredménytelenül járunk fel, a Ludas Matyi útján kérjük az adóhivatal vezetőjét, hogy minden elhúnyt ügyében a spiritisztákhoz forduljon és ne hozzánk! És ne a mi bútorunkat, hanem Ringer Dezső kriptáját foglalják le! Ha esetleg ezeket a tanácsokat nem tudja megszívlelni, akkor még egyszerűbb megoldást válasszon az adóhivatal. Forduljon az adóshoz! Réthelyiékhez, akik a XI. kerület, Tarcali-út 7. szám alatt laknak.

Az adóhivatal érthetetlenül azt kérte tőlem, hogy kérvényt írjak Réthelyiék adója ügyében. Tekintettel arra, hogy nekem semmi közöm Réthelyiékhez, a Ludas Matyinak írtam meg ezt a panaszoslevelet.

Vörös Imre,
XII., Nagysarló-u.
12—b.

Csak egy fáskamráról van szó...

A Salgótarján-Józseftelepi bányákhoz tartozó fabarák egyik egyszobás lakásában lakom három családommal. Alig tudunk megfordulni benne. Nagyon egyszerű módon lehetne segíteni bajunkon. Van az udvaron egy düledező fakamra, azt kellene nyári konyhának átalakítani. Sokszor kértük a lakótelep vezetőségét, hogy végeztesse el ezt az átalakítást. Csak ígérik, de nem tesznek semmit. A vezetőség több tagja aláírta már az alakítási munkálatokról szóló munkalapot, de a bürokrácia túltengése miatt még néhány aláírás hiányzik hozzá és addig szenvednünk kell csöppnyi szobánkban, amely egyúttal mosókonyha, kamra is, konyha is. Talán a Ludas elintézi a hiányzó aláírást.

Kovács József hivatalsegéd, Salgótarján, József-telep.

Zúgolódnak a zuglóiak!

Most, amikor legnagyobb szükség lenne friss vízre, most, a kánikulában úgyszólván víz nélkül állunk. Három hét óta dohos, poshadt víz ömlik vízvezetékünkből. Inni nem lehet belőle. Érdeklődtünk a víz minősége ügyében és azt a félhivatalos választ kaptuk, hogy most káposztásmegyeri víz helyett Mátyásföldről kapjuk a vizet. Nem tudunk vizet inni, nem tudunk mosakodni, mert még fürdésre sem alkalmas a rosszszagú víz. Nem tudjuk, milyen technikai ok késztette a Vízműveket arra, hogy mátyásföldi vizet adjon, de véget kell vetni ennek az állapotnak! Ha szerelésről van szó, rohammunkával kellene elvégezni a javítást, hogy ismét iható vízhez jussunk a kánikulában.

Zuglói dolgozók

„Fogas" kérdés

A dolgozók 5 forintos hetijegyével utazom a Szabadsághegyre. A hetijegy csak a dolgozók igazolványával együtt érvényes. Erre az ellenőrzésre szükség van. De teljesen érthetetlen, hogy a jegy tulajdonosának miért kell az első utazás megkezdése előtt az igazolvány számát feltüntetni és a hetijegyet aláírni. Néha a hetijegy megváltása után hirtelen fel kell ugrani a fogasra és nincs is idő ilyen esetben aláírni a jegyet. A kalauz ilyenkor bírságot vet ki. Így már 6,60-ba kerül az 5 forintos hetijegy. Szüntessék meg a hetijegyek aláírását, hiszen az igazolvány és a hetijegy együtt kellő ellenőrzést nyujtanak. Ez csökevény és sürgősen ki kell húzni ennek a „fogas" kérdésnek méregfogát.

Szabadsághegyen lakó dolgozók

Te vagy a jogosult, tyukodi pajtás!

Kapitány András tyukodi lakos vagyok. Három gyermekem van. 1951. március 27-től július 27-ig a kápolnásnyéki állami gazdaságban dolgoztam, mint szerződött munkás. Nem kaptam meg a családi segélyt. Az állami gazdaság és az SZTK nem intézte el az ügyemet. A gazdaság ugyan válaszolt, de érthetetlenül azt közölte, hogy én 1952-ben nem voltam munkaviszonyban. Ezt amúgyis tudtam. Nem is 1952-re, hanem 51-re kértem a nekem jogosan járó családi segélyt. Remélem, a Ludas hozzájuttat pénzemhez.

*

Megállapítottuk, hogy Kapitány András tyukodi lakos és három gyermeke, a tyukodi pajtások jogosultak családi segélyre. Remélhetőleg gyorsan megkapják.

Baj van a szentesi tanácsházán

A szentesi tanácsháza legforgalmasabb ügyosztálya a begyüjtési osztály. Naponta két-háromszáz ember keresi fel. Sajnos, gyakran hiába megyünk oda. Az ajtón két figyelmeztetést találunk. Az egyiken hírül adják, hogy szerdán és szombaton nem fogadnak senkit. A másikon közlik, hogy felekkel csak reggel 9-től 12-ig tárgyalnak.

Tehát Szentes 36.000 lakosának csak 12 meghatározott órában van joga a szentesi Tanács begyüjtési osztályára menni. Mit jelent ez? Azt, hogy az ajtó előtt állandóan 2—300 ember tolong, veszekszik, mérgelődik. Amikor reggel 8 órakor kinyitják a tanácsháza ajtaját, olimpiai bajnokokat megszégyenítő futás kezdődik a begyüjtési csoport ajtajához. Itt természetszerűleg 9-ig ácsorogni kell. Mondanunk sem kell, hogy a nagy megrohanás miatt a hivatal dolgozói is idegesek. Tartsanak naponta hivatalos órákat! Sokan 15 kilométernyi távolságról jönnek a tanácsházára és dühöngve térnek vissza tanyájukra, mert időhiány miatt nem tudtak semmit elintézni.

Nagy Béla,
Szentes, Bercsényi-utca 18.

Mi van a paksi kutakkal?

Paks községnek három artézikútja van. Ezek közül az egyik régóta nem működik — már ideje lenne megjavítani. A második kút is elromlott és most javítják. Most az a helyzet, hogy mindenki a Dózsa György-u. 25. sz. alá jár vízért. Nemrég ezzel az egyetlen kúttal is baj történt, a kocsi nekiment a kút szájának. Ez azt jelenti, hogy a kút környéke árvíz képét mutatja. Mocsaras, sártengeres udvaron kell átgázolni, ha kúthoz akarunk jutni. Paks község tanácsa sürgősen javítsa meg a két kutat!

Paksi lakosok

Ludas Matyi elintézte

A Kapás-utcai lapterjesztők zajával kapcsolatban vizsgálat indult. A lapkiosztás rendje már közben megváltozott. A posta járműtelepét felkértük, hogy a gépkocsivezetőket utasítsa: ne csapkodják a gépjárművek ajtajait és tartózkodjanak a hangos, durva beszédtől.

A Postaügyi minisztérium Titkársága

*

Örömmel közöljük, hogy a Ludas Matyi közbenjárására a nékünk jogosan járó prémiumot végre megkaptuk.

Felvonójavító Vállalat,
Mohai Jenő

Panaszkodnak az autóbuszvezetők

Évek óta nyitva vannak az autóbuszok vezetőfülkéinek jobboldali ajtajai. Néhány nappal ezelőtt, a kánikula kellős közepén, elrendelték, hogy minden autóbuszra fel kell szerelni az ajtókat. Ez azt jelenti, hogy a fülkében 50—60 fokos hőségben kell vezetni az autóbuszt. Csak a legnagyobb erőmegfeszítéssel bírják ki a vezetők ezt a hőséget. Állandóan attól rettegnek, hogy elszédülnek és az utasokkal telt autóbuszt a járdának, vagy más járműnek vezetik. Sürgős intézkedésre van szükség, mert félő, hogy csak sok baleset után jön rá a forgalmi főosztály arra, hogy az ajtókat újra le kell szerelni.

Száz autóbuszvezető

...és az utasok

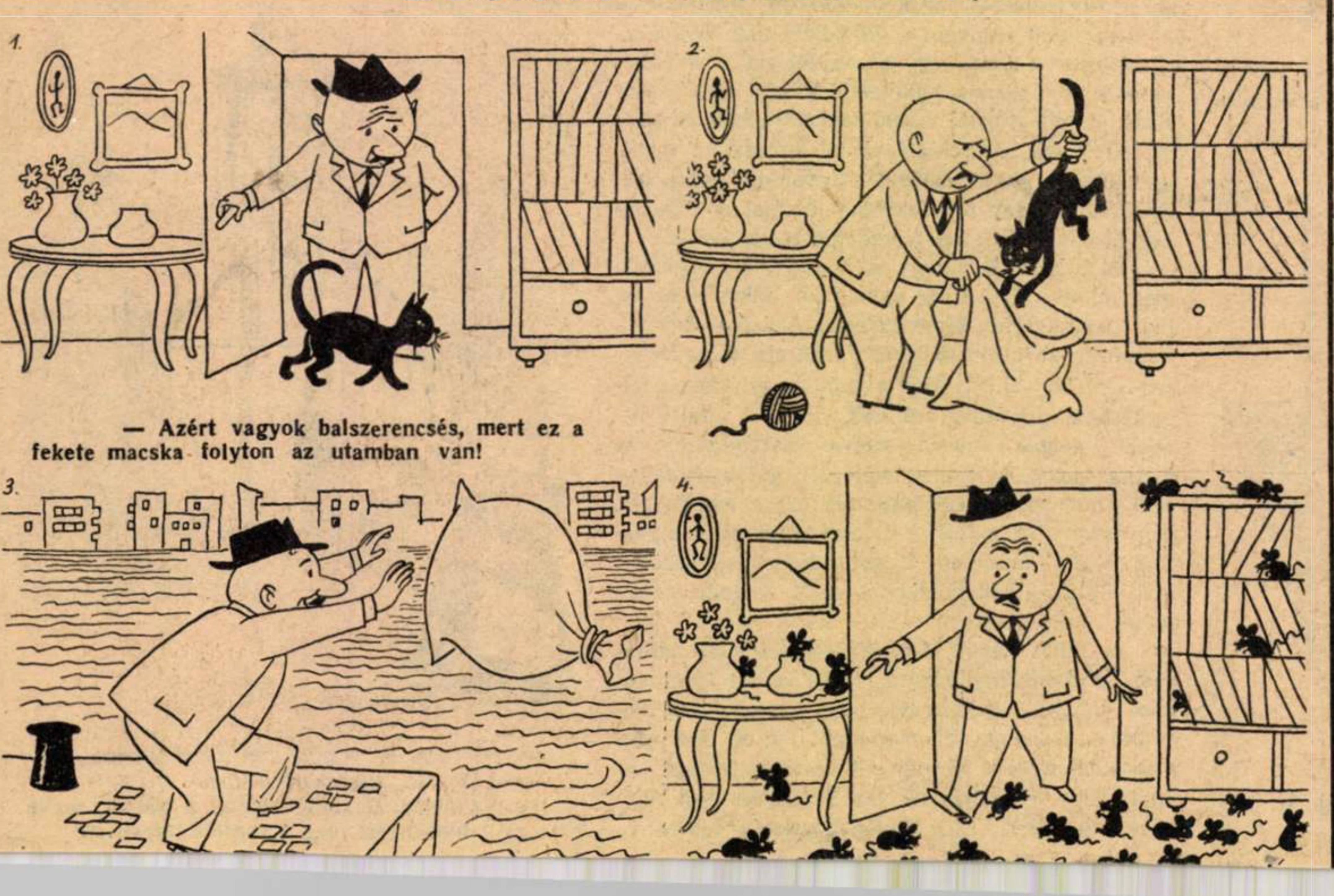
A Ludas Matyi közleménye után néhány hétig az Autóbuszüzem megkönyörült rajtunk, utasokon és szigorúan ellenőrizte a szellőztetést. Örömmel tapasztaltuk, hogy a kocsikon három-négy ablak nyitva van. Egy hét óta azonban visszatért a régi „rend", ismét csak egy-két ablak van nyitva, azok is csak néhány centiméternyire, úgy hogy alig jön levegő a kocsi belsejébe. Hiába hivatkozunk arra, hogy az indító ellenőrök szerint 3—4 ablaknak teljesen nyitva kell lenni, a kalauzok vállukat vonogatják és nem törődnek az utasokkal, akik gőzfürdőben érzik magukat. Ugyanakkor a kalauzok is szenvednek a nagy melegtől, de inkább tűrik a hőséget — és nem csavarják le az ablakokat.

Megtudtuk, hogy a kalauzok azért nem szeretik lecsavarni az ablakot, mert ez nagyon lassú munka, és amikor végeztek napi munkájukkal, a gépkocsiszínben nekik kellene visszacsavarniok. Ettől a munkától akarnak megszabadulni és ezért kell izzadniok az autóbuszutasoknak a kánikulában.

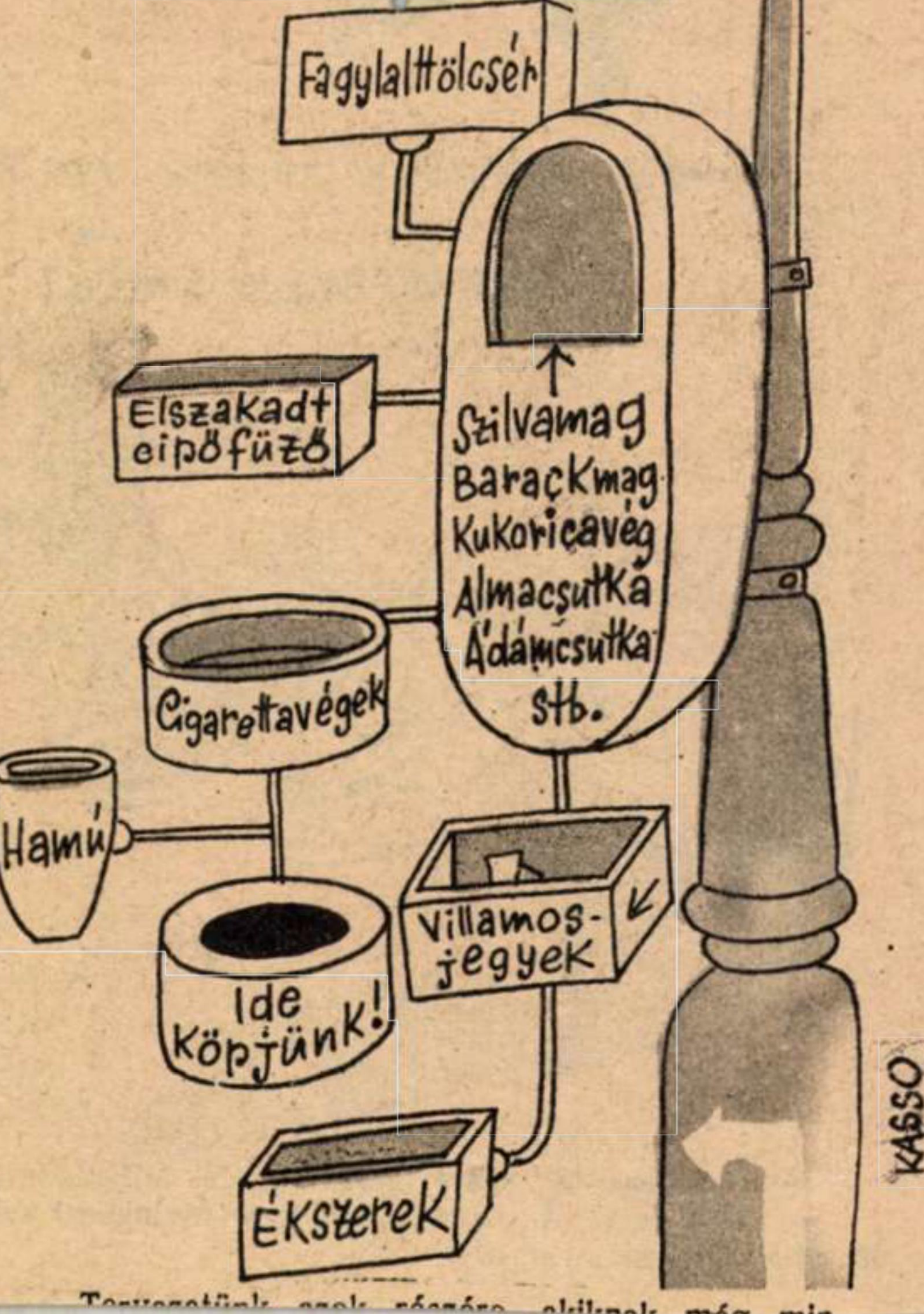
Úgy gondoljuk azonban, hogy egy kis szigorral végre rendet lehetne teremteni az ablak-kérdésben és a kalauzokat is meg lehet menteni attól, hogy megfőjenek a saját kocsijukban.

Több autóbuszutas

Babonás Benedek esete

A kényelem teteje

Ludas Matyi a VISEGRÁD-dal Visegrádon

Írta: Vajda
Rajzolta: Gerő

„A marcona tengeri medve áttolta szája balcsücskéből a jobba a bagót, megfogta az árbockosár szélét és sztentori hangon kiáltotta a parancsnoki híd felé: Hahó… Kalózhajó a láthatáron!"

Ilyen és ehhez hasonló ifjúsági olvasmányokból ismertük meg annakidején a hajózást. És most, amikor a Meszhart „Visegrád" nevű gőzösére taszít fel a hömpölygő utastömeg, akaratlanul is ilyenféle kalandos mondatok kelnek szárnyra bennünk. Igaz, hogy a felszálló közönség egészen más mondatokat kiabál egymás felé, mert mindenki első akar lenni, hogy lecsapjon egy sereg összecsukható székre és elsőnek ő szemeteljen. Edzett dunai hajósok szerint a pestiek a legtolakodóbb fel- és leszállók és ha rájuk szólnak, önérzetesen hivatkoznak arra, hogy a tolongási ösztönt ők már az anyatejjel szívják magukba a hatos villamoson.

De azért felszállunk. A tömeg megszállja a hajót, oldalfolyosókat, felső és alsó fedélzeteket. Többen rögtön enni kezdenek. A nyugtalanok kijelentik, hogy a hajófarba nem ülnek, ott nagy a szél és megfájdul a nyakuk. Egy kockásinges ordít, hogy nincs is szél.

— Vegye a szájába az ujját, utána tartsa fel, úgy szokták megállapítani a tengerészek, hogy van-e szél! — mondja egy szakértő.

— Azám, — kiált közbe valaki — aztán amelyik oldala mohos lesz az ujjának, arra van észak!

Nem érünk rá tréfálkozni, mert nekünk töviről-hegyire át kell kutatnunk a hajót, amelyre számunkra oly becses életünket bíztuk. Szász Tibor másodkapitány készséggel segít bennünket felfedező utunkon. Először azt árulja el, hogy a Visegrád nagyon öreg, 60 éves mult februárban — kapott a születésnapjára egy remek forróvizes lemosást. Hossza különben 63 méter, szélessége 8 méter… Tessék? Hogy akkor hány éves a kapitány? Huszonnyolc! Megkérdeztük tőle!

— Jöjjenek utánam, lemegyünk a fűtőkhöz — indul lefelé egy keskeny létrán Szász kapitány.

— Jövünk — mondjuk. A hőguta egyenletes lépésekkel jön elénk. Idelent, a vörösen izzó kazánoknál ugyanis 52 fokos a hőség. A fűtők ennek ellenére sem nyitják ki a ventilátort, mert ilyesmi itt nincs. Helyette szívesen innának egy pohár hideg tejet, de az sincs, pedig ez fontos védőétel. Szén viszont van, hatalmas halmokban. A fűtők szerint lehet vele fűteni, de virágföldnek is kiválóan alkalmas, olyan gyenge minőségű. Panaszkodnak is rá eleget.

Bár utóbbi időben hozzászoktunk a trópusi éghajlathoz, most mégis távozunk. Különben is vár már a gépház, ahol a dobogó hajógépek használják fel azt a gőzt. amit a fűtők termelnek. A hajón ugyanis szorosan egybekapcsolódó láncban dolgozik mindenki. Szinte így mondhatnánk el — most, közvetlen olimpia után, amikor mindenkit elragadott a sportközvetítői láz — hogy miközben az utasok gondtalanul nézik a tájat, mélyeket lélegeznek a dunai levegőből és időnként átrohannak egyik oldalról a másikra, hogy a hajó még jobban dőljön, nos, ezalatt a hajón a következő folyamat játszódik le:

— A fűtők szöktetik a szenet a kazánba, megy, megy a szén, már benne van, láng csap, most rohan a gőz a gépterembe, nagyszerűek ezek a kitűnő gőzfiúk, csak úgy rohannak… Úgy van, ott vannak már Wolf János gépeinél, vigyázz Jancsi, vigyázz, fentről a parancsnoki hídról Szász másodkapitány teljes gőzt jelzett, ej, ej, mért nem mégy gyorsabban… De nem, már megy, „egész erő"-re állítja a gépeket, így, így nagyszerű ez a Wolf János, nem hiába harminc éve dolgozik itt a „Visegrádon"… Most szökteti Dudás kormányost, a kormányos mindent belead, hajrá fiúk, megnyeritek ezt a kikötést, most már senki sem veheti el tőletek Dunabogdány kikötőjét… Borbás Vince matróz már hajítja is kifelé a kötelet, nagyszerűen hajít ez a fiú, nyolc éve matróz és kormányos akar lenni, de meglátszik a kezemozdulatán, hogy remek hajós… Úgy van, kint van már a kötél… kikötöttünk Bogdányban és ezzel, kedves olvasóink a „Visegrád" együttese, másodkapitánytól kezdve egészen a matrózokig ismét bebizonyította, hogy a jó összjátékkal, szoros együttműködéssel révbe lehet érkezni…"

Hát, valahogy így fest rövid közvetítés formájában a hajós összmunka. Mindezt a gépházban, a hatalmas dugattyúk tőszomszédságában mondta el Szász kapitány és ezzel — láttuk rajta — már el is akar búcsúzni.

— A fűtőket és a gépházat láttuk — mondjuk és elcsuklik a hangunk a meghatottságtól — most szeretnénk felmenni a parancsnoki hídra!

— Semmi akadálya! — mondja és már indul is. Egymásra nézünk. Semmi akadálya? Ott fogunk állni a marcona tengeri medve mellett a hajóhídon? Elérjük azt, ami minden gyermek bevallott és minden felnőtt titkos vágya: marcona arccal állni a parancsnoki hidon a kormány mellett!

Még néhány lépcső és itt vagyunk. Itt ér rögtön egy sereg csalódás: a parancsnok nem marcona, nem tengeri, nem medve és nincs kormánykereke. Kormánykereke csak a kormányosnak van. Kerék az kerék, menjünk tehát először a kormányos üvegkalitkájába. Dudás Mátyás harmincöt éve kormányoz a Dunán. Nagyszerű a kilátás innen a kormányosi fülkéből, gyönyörű a Dunapart, csillog a napfény a vizen, ott balra egy csomó kotróhajó dolgozik, nagy ívben kerüljük ki… Remekül vezet ez a Dudás bácsi! Kutató tekintetünk körbeszalad: iránytű, szekszTáns, térképek, távcsövek hol vagytok?

— Minek az? — mondja a kormányos bácsi. — Kiválaszt az ember a parton minden szakasznál egy-egy fix pontot, fát, házat, gyárkéményt, tornyot, hegyet, aztán arra tartja a hajó orrát. Odanézzenek… ott az a magas fa, most arra van a hajó orra, mindjárt megfogjuk a papírgyári kéményt, azzal felhuzatjuk magunkat, utána meg ott az a hegycsúcs az irány…

Kicsiket nyelünk. Hát jó, jó Dudás bácsi jobban tudja, fogjuk meg azt a kéményt, huzassuk fel vele magunkat, ha kibírja, de mi lesz, ha közben valaki a zsebkendője négy csücskével elhordta azt az irányjelző hegyet?

— Akkor ott maradt az üres helye, arra tartok! — Dudás bácsi nem jön zavarba.

Átmegyünk a parancsnok mellé. A hajó tatján (orrán) ülő hatalmas tömeg dermedt rémülettel néz minket. Azt hiszik, mi vesszük át a hajó irányítását. Többen mentőcsónak után érdeklődnek. A nyugtalanok átmennek a hajófarba, mert itt mégis nagy a szél és megfájdul a nyakuk. Amikor az utasok látják, hogy csak a gépházi telefont nézzük, megnyugszanak.

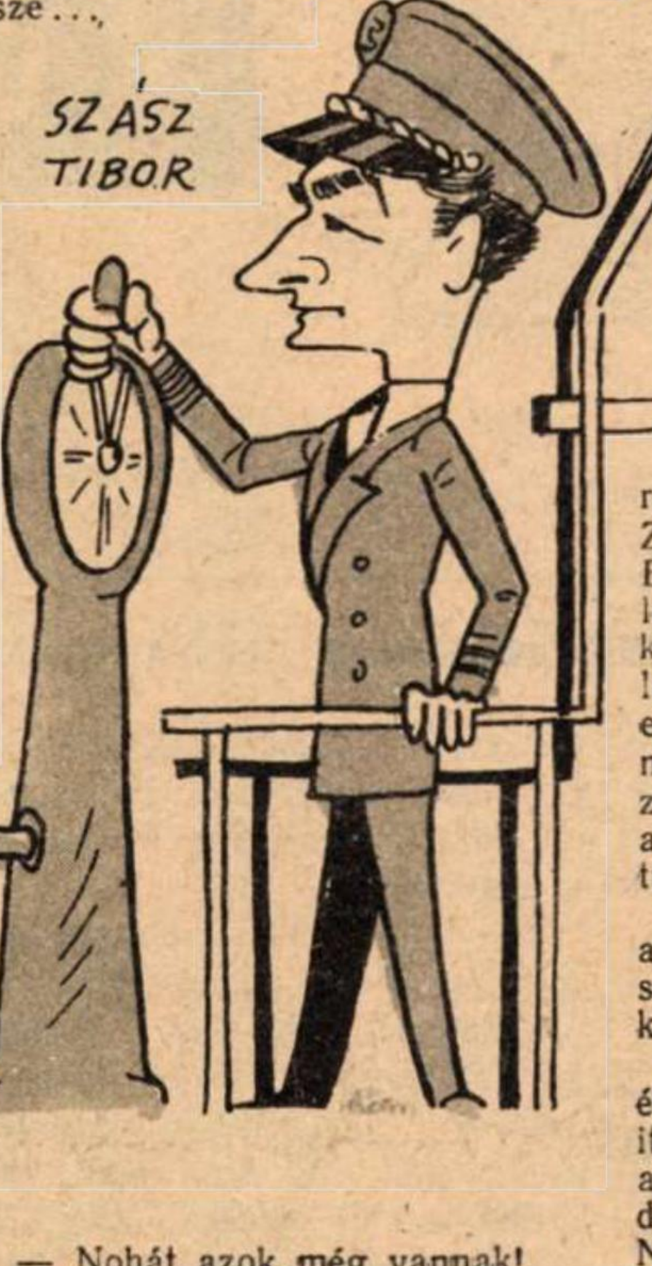
— A dunai propelleren is van ilyen telefonja a kapitánynak — mondom, hogy Szász elvtárs lássa: jobb hajóscsaládból származom.

— Propelleren nincs kapitány — hangzik a jeges válasz. — Az hajóvezető.

Ezután már félve kérdezzük, hol az árbockosár? Nevet. Csak szemétkosárral szolgálhat. Nem, nem, vitorla sincs. Bagózni se bagózik senki.

— És… és… izé… kalózok, úgyebár azok már nincsenek, persze…,

— Nohát azok még vannak!

Rémülten kapunk a pénztárcánkhoz. De nincs veszély.

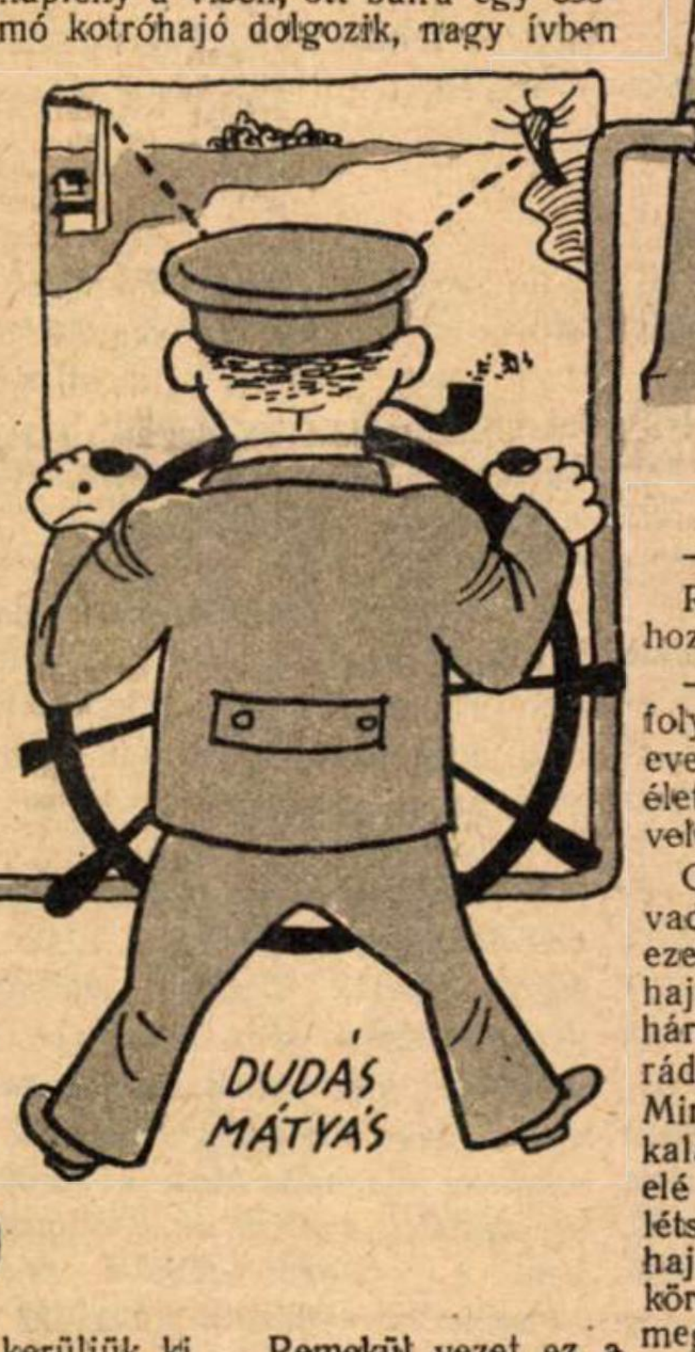
— A vadevezősök a kalózok — folytatja Szász kapitány. — Ideeveznek, közel a hajóhoz, pedig ez életveszélyes. Rengeteg bajunk van velük.

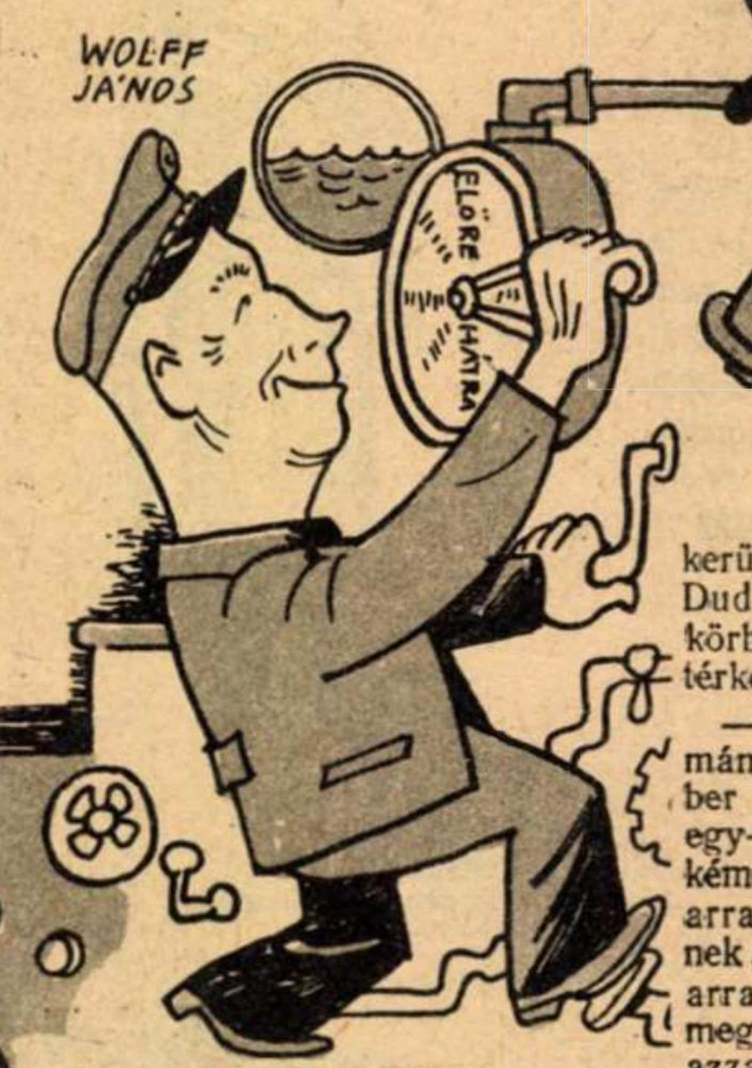
Gyorsan szétnézünk, nincs sehol vadevezős. Ha minden jól megy, ezen az úton nem lesz bajunk. A hajóorrban harsányan énekel vagy háromszág fiatal tanárjelölt. Visegrádra mennek, kőzettanulmányútra. Mindenki dalol, csak egy zöldkalapos fiatalember morog maga elé számokat, ő a B. 1. szak létszámfelelőse. Kovács Etelt, a hajó ellenőrét nagy tömeg veszi körül: az örök kérdezők. „Merre megy a hajó? Mikor érkezünk Visegrádra? Meddig állunk Dömösön? Záporoznak a kérdések, Kovács Etel vidáman felel, aztán mosolyogva nézi, hogyan rohannak át a kérdezősködők a hajó másik oldalára. Ott is felfedeztek ugyanis egy egyenruhát és most attól kérdezik meg ugyanezeket… A felsőfedélzeten kártyáznak, sokan alszanak a nyugágyukban, mert így jobban tudják élvezni a gyönyörű tájat.

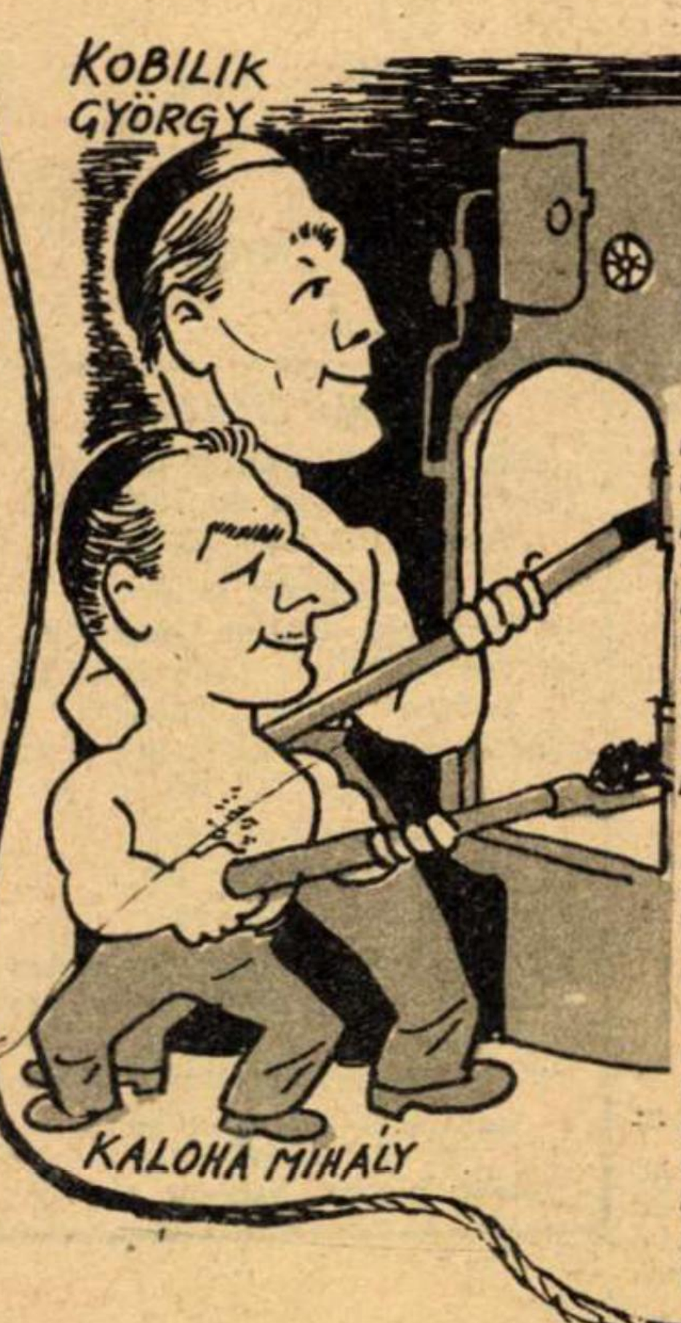
A nyugtalanok most levonulnak a hajófenékbe, mert a hajófarban szél van és attól megfájdul a nyakuk.

Az egyik kabinból ínycsiklandó ételszag árad. Özvegy Ácsné főz itt, ez az Utasellátó konyhája. Ez az első hajó, amelyen női brigád dolgozik, nagyszerűen beváltak. Nagyváradi Istvánné, a brigád rendkívül jóltáplált és csinos vezetője most éppen egy bécsiszeletet visz el előttünk… Szavunkra, ekkorát még nem láttunk, igazi hajós bécsi, egyik széle a Lupa szigetnél van, a másik most kanyarodott be a hajóval együtt Visegrád kikötőjébe…

— Hahó… Föld! — kiáltjuk erre és kiözönlünk a partra. Itt maradunk Visegrádon, a „Visegrád" megy tovább Dömösre. Ilyen a hajósélet! A gépek feldübörögnek, a hajókürt felsivít, Szász kapitány felénk tiszteleg a parancsnoki hídról és mi lelkesen integetünk a távolódó hajó felé: „Köszönjük a szép utat, kedves Meszhárt, remek volt, kedves Visegrád, jól dolgoznak a kirándulókért, csak így tovább, teljes gőzzel!"

Kovács Etel vigyáz az utasok kényelmére, Nagyváradi Istvánné vigyáz az utasok gyomrára.

6 óra 50 perc:
— Jó reggelt, éljen a tízperces mozgalom!

12 óra:
— Jaj, nincs senki a fodrásznál, leszaladok, berakatom a hajamat! Tíz perc alatt itt vagyok!

14 óra:
— Még nem jön fel?
— Csak elolvasom ezt az izgalmas fejezetet, tíz perc az egész.

11 óra:
— Csak leugrom egy szimplára! Tíz perc múlva itt vagyok!

16 óra 5 perc, hazamenet:
— Nahát, ez a Kelemen megint elkésett. Ez nálunk nem fordulhat elő, mi tízperces mozgalomban vagyunk!

Köztiszteletben álló rablógyilkos

Nemrégiben színes tudósításokban számoltak be az amerikai lapok arról, hogy Al Capone két örökőse hatalmas kastélyt vásárolt Kaliforniában.

*

Al Capone nevére még sokan emlékeznek. Ő volt a földkerekség leggazdagabb banditája. Egyszerűsítette a kapitalista módszereket: nyíltan és szemrebbenés nélkül gyilkolt, rabolt és gyilkoltatott, magáért a pénzért. Sőt, a *még több* pénzért.

*

Pályafutását Chicagóban kezdte, a huszas évek elején, öt dollárnyi alaptőkével. Névjegyet csináltatott, ezzel a felírással: „AL CAPONE. az »Al Capone« biztosítótársaság vezérigazgatója". Ezzel a névjeggyel bement egy Stone nevű garázstulajdonoshoz, akinek garázsában 500 autó volt.

— Fizessen heti 5 dollárt és nem lesz baja az autóknak — mondta a főnöknek Al Capone.

A főnök kirúgta. Al Capone éjtszaka besurrant a garázsba és porcukrot hintett az autók hűtőjébe, amelytől ezek átmenetileg használhatatlanok lettek. A kár óriási volt. A kétségbeesett garázstulajdonos másnap haját tépve mesélte a történetet társainak. Amikor a legközelebbi garázstulajdonoshoz bevitte névjegyét a későbbi bandavezér, az szó nélkül megfizette Al Caponenak a heti 5 dollárt. Igy kezdődött...

*

Később más szakmákra is rátért, vagyona egyre nőtt, egyedül nem győzte a munkát. Szakembereket alkalmazott, magas fizetéssel. Erős, egészséges, fiatal emberek voltak ezek, akik kitűnően bántak a fegyverrel.

Al Capone tudta, hogy az emberek szeretnek élni. Ennek tudatában felkereste a gazdag kereskedőket, bankárokat, gyárosokat és felajánlotta a Capone-féle „biztosítást". Aki nem fizetett, annak szétlőtt holttestét másnap megtalálták a csatornában.

Nehogy bárki is azt higgye, hogy csak egyoldalú üzletember volt. Mellékesen nyilvános házakat, kártyabarlangokat tartott fenn, a „száraz" Amerikában alkoholt csempészett. Aki nem rendelt tőle szeszt, azt az eladással megbízott két fegyveres üzletszerző a helyszínen agyonlőtte.

Ekkor már sokszoros milliomos volt és saját páncélautóján közlekedett Chicagóban. Amerre elhaladt, a rendőrök feszes vigyázzban tisztelegtek neki.

Amerikában megtörtént az a lehetetlenség, hogy valaki, akiről mindenki tudta, hogy sokszoros rablógyilkos, akinek nyiltan ez volt a foglalkozása, büntetlenül, szabadon járhatott, nem merte bántani senki sem. Az ujságok állandóan közölték szellemes mondásait, hosszan írták le, milyen ruhákat visel, melyek a kedvenc ételei és milyen nyakkendőt visel drapp sportruhához. Ekkor már megnősült és rendkívül példás családi életet élt, ha gyilkosságai el nem szólították otthonról.

*

A chicagói világkiállítás idején könyörögtek neki a hatóságok, hogy engedje magát lecsukatni, mert senki sem mer eljönni miatta Chicagóba. A rábeszélésnek végre engedett és ADÓCSALÁSÉRT (a gyilkosságok után ugyanis elfelejtett adót fizetni), valamint tiltott gépfegyverviselésért végül is elítélték. Tíz évet kapott. Megígérték neki, hogy ez a tíz év csak formalitás, szabadon fogják bocsátani a kiállítás végén.

Nem engedték szabadon. Ekkor már rengeteg ellensége volt, ellenséges bandák százezer dolláros vérdíjat tűztek ki a fejére. Leülte a tíz évet, kiszabadult, de már nem volt a régi. Megbetegedett és hamarosan meghalt. Most az örökösei kastélyt vásárolnak Kaliforniában, a szellemi örökösei pedig Amerika külpolitikáját irányítják.

K. P.

Michael Gold:

GYILKOSOK

Egy anya bébijét tolja kocsiban az utcán,
a kicsikén divatos pisztoly-táska,
kezében kicsiny pisztoly
azokból a pompásokból, amelyeket
oly nagy tételekben gyártanak a játékgyárak.
A kicsike lő, lövöldöz a büszke mamára,
a kutyákra, a macskákra, az égre,
a mellette suhanó árnyékokra,
s meglepő, hogy mennyire nem meglepő már ez
a comics-bookok világában, amikor
a bronxi iskolák körül
ópium-kereskedők leskelődnek,
amikor a tízéves fiú konyhakést szegez anyjának,
mert így tanulta azt egy gengszter-filmben.
A kicsike lő, lövöldöz a büszke mamára,
kezében kicsiny pisztoly
azokból a pompásokból, amelyeket
oly nagy tételekben gyártanak a játékgyárak,
de az én szemem
— szívemben lévő szemem —
úgy látja, hogy egy koreai asszonyra lő, Koreában.

New York, 1952.

(Fordította: Antal Gábor)

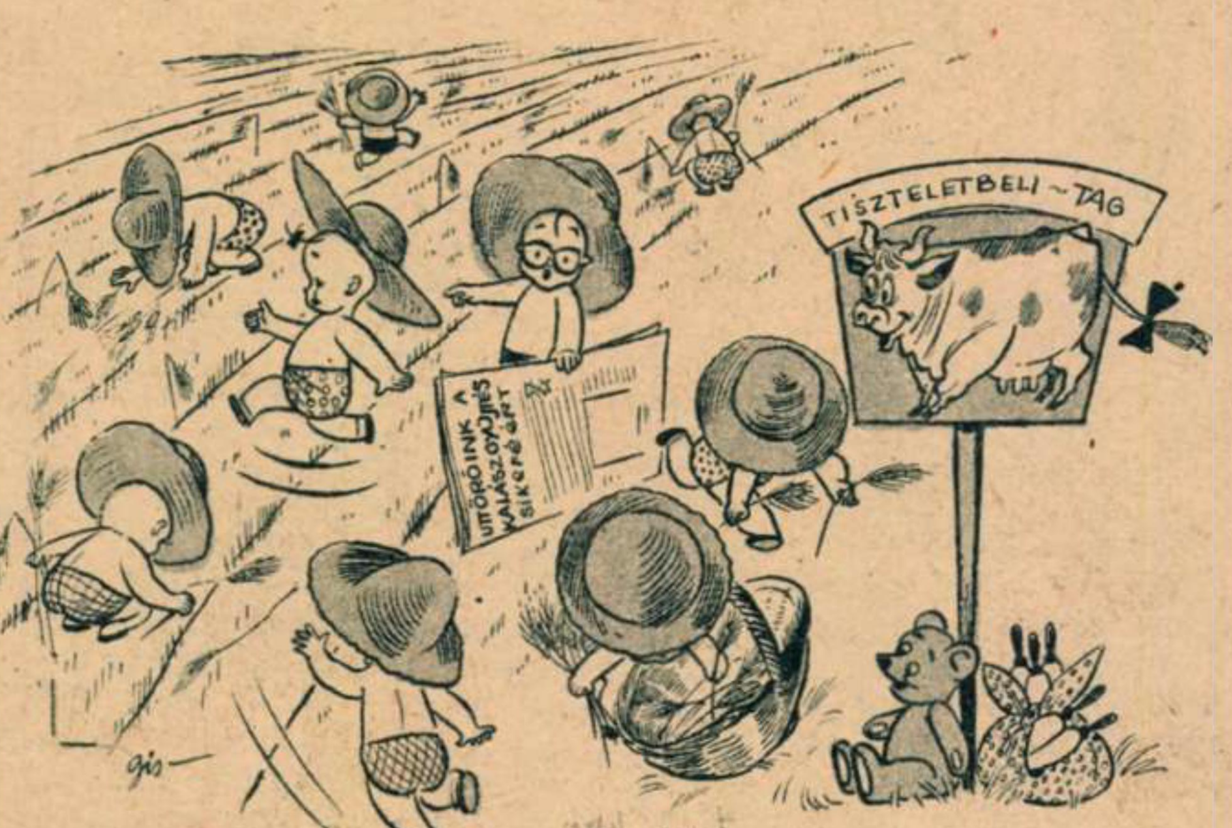
Szegény rém

(Hatalmas mértékben csökken Amerikában a mozik látogatottsága.)

— A rém: Jaj, könyörgök, jöjjön be a moziba! Úgy félek egyedül játszani az üres moziban!

Úttörők a kalászgyűjtésért...

Ebből az akcióból a legifjabbak is kiveszik a részüket.

KÉT FÜRDŐRUHA

1852:
Kacér fürdőruha.

1952:
„Szolid" fürdőruha.

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály:
VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 221—285.
Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850.
Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly